

Av gust
1969
XXXVI

duhovno življenje

la vida espiritual

Pablo VI en la sede del Consejo Mundial de las Iglesias

El Papa no ha dudado en presentarse abiertamente ante los invitados, los dirigentes, los miembros y empleados de las oficinas del Consejo Mundial de las Iglesias.

“Nuestro nombre es Pedro”. Explicó, así, el sentido que Cristo ha querido dar a este nombre y “los deberes que tal nombre nos impone”. El Papa ha querido ilustrar la plenitud de su ministerio recordando también “otros nombres que el Señor dio a Pedro para significar otros carismas”, así como el título de pescador de hombres y de pastor. El mismo carisma de ser la piedra no ha sido concedido “para aislarnos de vosotros, ni para excluir entre nosotros la comprensión, la colaboración, la hermandad, la recomposición en la unidad.” Por otra parte la orientación personal que el Papa ha querido dar a su ministerio apostólico está indicada claramente en el nombre que él mismo eligió para sí: Pablo.

De esta manera el Papa se ha presentado al Consejo Mundial de las Iglesias sin ocultar nada de su ministerio, sin falsificar su misión. Esta sinceridad fraternal es una condición esencial del diálogo entre los cristianos, diálogo que deberá estar fundamentado en la fe, fortalecido por la esperanza, guiado por la caridad.

Brezje — slovenska božja pot

duhovno življenje

Kje je kaj?

UVODNIK	450	Motoriziran kristjan ob prazniku vnebovzvetja
BOGOSLUŽJE	452	Nov bogoslovni koledar
	503	Molitveni namen
SODOBNA VPRAŠANJA	455	Drzne revizije in duh vere
	462	Razgovori o naši mladini
	467	Danielou o verski vzgoji mladine
	468	Kontrola družbenih občil
	471	Spor o evtanaziji
SVETO PISMO	472	Jezus Kristus — obljubljeni Odrešenik
RAZNO	456	Blagoslovitev vogelnega kamna Slovenika
	460	Komisija teologov šteje 30 članov
V DRUŽINI	491	Družinski koledar
	492	24-letna bolečina 81-letne matere
	494	Zakon in vera
	495	Čut za skupnost
	496	Družinska pošta
ZA MLADINO	478	Me in naše srce
	480	Danijelove zgodbe
	481	Zanimiva šolska naloga
	483	Mladinska pošta
	487	Priprava na zakon
KAJ JE NOVEGA?	504	Svetovne novice
	508	Novice iz Slovenije
	510	Med nami v Argentini
	512	Slovenci po svetu
ROMAN	499	Zlato večnega Juda — konec

AVGUST (Agosto) 1969

1969 – Štev. 3

Leto XXXVI

Motoriziran kristjan ob prazniku vnebovzetja

Danes se vse vozi.

Še pred nekaj desetletji je vozilo po glavnih progah le nekaj vlakov na dan, po stranskih pa nekajkrat tedensko. Danes se vrste drug za drugim, skoraj vzporedno z avtobusi.

Sami se čudimo stotinam kolektivov, taksijev in avtomobilov, ki prečkajo križemkražem ves Buenos Aires in ga kljub obsežnosti povezujejo v vsem dosegljivo enoto.

Če se voziš dnevno dve uri, znese to letno mesec dni. Pri povprečni življenjski dobi 70 let bi to zneslo pet let neprekinjene vožnje!

Danes se vse vozi.

Začeli smo z otroškim vozičkom. Prešli smo na „lastni pogon“ na enem kolesu. Kmalu smo začeli nadlegovati starše za kolo... S kolesom se nam je odprl nov svet. Pokazale so se nove daljave. Sedli smo na kolo z motorjem in silo naših mišic so zamenjale konjske sile...

Odpirala pa so se vedno nova obzorja in motorje so zamenjali avtomobili. In potem letala... in danes... „raketa na luno“! Saj si sploh ne moremo prav predstavljati, kaj to pomeni, kakšne razdalje in kakšne hitrosti so to!

Danes se vse vozi. Vedno hitreje, vedno dalje, vedno bolj nestrpnost... Dokler nas ne odpeljejo na zadnjo vožnjo... počasi... na mrtvaškem avtomobilu. Danes tudi mrličev več ne nosijo. Danes se vse vozi.

Življenje je ena sama vrtoglava vožnja. Vse drvi. Kam? Kako?

Bog ni postavil človeka v miren, že dokončno ustaljen svet. Ampak v vesolje, kjer se vse vozi in drči. Zakaj?

Zato, ker na tem svetu nimamo stalnega bivališča. Kdor se vozi, si samo mimogrede ogleda pokrajino skozi okno, se tu in tam spočije... in spet naprej k cilju.

Kristjan kljub temu ni več en potnik. Ve, da je doma v nebesih.

Njegov konec ni slučajno raztreščenje kjerkoli med vožnjo... Kristjan ve, da je potovanje telesa samo znak, kako mora potovati tudi njegov duh — od stvari k Stvarniku, od minljivih reči k nehinljivi Resnici, Lepoti in Dobroti.

Vse drugo je le začasno. Samo materializem nima smisla. Nevernim se vozilo ustavi, obtiči v jarku nejasnosti in obupa ali ob vzpetini truda in žrtev. Kristjanovo vozilo pa nenehno teče...

Marijino vnebovzetje nam odgovarja na vprašanje, kam moramo priti in kaj je naš cilj. Marija nam s svojim življenjem daje tudi zgled, kako naj živimo, da živ-

ljenjskega cilja, ki je odločilen za večnost, ne izgubimo izpred oči.

Bodimo motorizirani kristjani ne samo po telesu, ampak tudi po duhu. Vsak dan rabimo verska prevozna sredstva: molitev, zvezo z Bogom, rast v ljubezni do Boga in do ljudi, duh odpovedi, prenašanje trpljenja, zakramenti... Ta duhovna vozila se s smrtjo ne ustavijo, ampak nas preko groba vodijo do najdragocenejšega Cilja. Bog nas je ustvaril zato, da bi bil vsak od nas po zgledu Kraljice v nebesa vzete v nebesa vzet. Njo prosimo za moč stanovitnosti na naši življenjski vožnji v večnost.

J. Re.

Posvetitev nove župne cerkve sv. Jožefa - Delavca v Idriji dne 1. maja 1969. Na sliki je skupina narodnih noš iz Gorenjske in Dolenjske, ki so prišle na to veliko slavlje. En avtobus se jih je pripeljal iz Škofje Loke, en avtobus pa iz Dolenjskih Toplic. V sredini je škof Slovenskega primorja dr. Janez Jenko, ki je cerkev posvetil; na levi pa stoji idrijski dekan Janez Filipič

Nov bogoslužni koledar

Dne 14. februarja 1969 je papež Pavel VI. odobril in potrdil novo ureditev cerkvenega (bogosluznega) leta in novega bogosluznega koledarja, ki ga je kongregacija za svete obrede proglašila s svojim odlokom z dne 21. marca 1969 in bo stopil v veljavo 1. januarja 1970 z nekaterimi določili, ki dovoljujejo uporabo bogosluznih knjig, ki se zdaj rabijo.

1. Splošna ureditev cerkvenega (bogosluznega) leta se v svoji zgradbi temeljno ni spremenila, ampak le še bolj poudarja in postavlja v ospredje izrazite, glavne značilnosti vsakega časa. Tako dobiva advent izraz pričakovanja dvojnega prihoda Gospodovega. Konec in bližina božiča poudarjata zlasti prvi prihod, ostali del adventa pa nas opozarja tudi na drugi prihod Jezusa Kristusa.

Božična doba, ki se konča na zadnjo nedeljo po razglasenju Gospodovem, ima naslednje spremembe: Odpravljen je praznik

presvetega Imena Jezusovega, ki se ga spominjamo 1. januarja in se spremeni v praznik Marije, božje Matere. Praznik svete Družine je prestavljen na nedeljo v božični osmini. Zadnja nedelja po razglasenju Gospodovem pa je določena za spomin Gospodovega krsta.

Odpravljen je predpostni čas s tremi tedni, ki so ga sestavljali in bili pridruženi „času med letom“. Odpravljeno je tudi imenovanje „čas trpljenja“, da se tako tudi na zunaj spopolni postni čas, vendar pa se ohranijo njegove značilne posebnosti pri maši in brevirju.

Velikonočni čas bo spet imel 50 dni, ki dosežejo svoj višek v binkoštih. Binkoštna osmina je odpravljena. Vendar pa so za čas pričakovanja Svetega Duha določeni dnevi, ki so med vnebohodom in binkošti.

Razen teh značilnih časov je še 34 tednov, ki ga imenujemo „čas med letom“. En del tega časa je pred postom, drugi del po binkoštih. Vsi obrazci tega časa bodo združeni v poseben zvezek, ki se bo rabil v obeh teh delih. Praznik Kristusa Kralja je prestavljen od zadnje nedelje v oktobru na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu.

Vsak čas, vsako dobo cerkvenega (bogosluznega) leta bodo označevala berila svetega pisma (v adventu prerok Izaija, v velikonočnem času Dela apostolov in Evangelij svetega Janeza, v postnem času krstni in spokorni evan-

geliji itd.). Mašne molitve so se pomnožile tako, da ima vsak dan adventa, postnega in velikonočne- ga časa svojo lastno molitev.

2. Novi cerkveni koledar je urejen po naslednjih načelih: God vsakega svetnika se praznuje na dan njegovega rojstva za nebesa, to je: na dan njegove smrti. Izbrati hoče za vso Cerkev bolj ugledne svetnike, druge pa prepustiti krajevnemu, narodnemu ali pokrajinskemu, škofijskemu češčanju. Hoče doseči, da bi novi koledar izražal splošno (vesoljno) svetost tako v času kakor v prostoru. Tako postavlja zraven svetnikov najstarejše dobe, ki so živeli na sredozemskem ozemlju, svetnike najnovejše dobe (na primer Marijo Goretti) ali svetnike iz drugih delov sveta (za Osrednjo Južno Afriko mučence iz Ugande, za Oceanijo svetega Petra Chanela, za Severno Ameriko kanadske mučence, za Južno Ameriko svetega Turibija in svetega Mar-

tina de Porresa, za kraje Severne Evrope svetega Kolumbana in svetega Ansgarija).

Popolnoma novo načelo je svobodna izbira praznovanja velikega števila svetnikov, vpisanih v koledarju. Mnogo izmed njih izraža stalni razcvet svetosti. V nekaterih krajih jih že od nekdaj zelo časte. Zato so ostali vpisani v koledarju, vendar se njihovo češčenje ne zapoveduje vsej Cerkvi. Med temi svetniki so: sveti Jurij, sveta Marija Goretti, sveti Luđovik v Franciji, sveta Elizabeta na Portugalskem, sveti Genaro in sveti Nikolaj.

3. Splošni pogled na nov koledar nam nudi tole sliko:

a) Ostanejo vsi Gospodovi prazniki, razen praznika presvetega Imena Jezusovega in praznika predragocene krvi.

b) Ostanejo tudi vsi glavni Marijini prazniki: vnebovzetje, brezmadežno spočetje, praznik njenega rojstva, oznanjenja, božjega ma-

Avgust: 10. nedelja — sv. Lavrencij; 15. petek — vnebovzetje Device Marije; 16. sobota — sv. Jöahim — oče Device Marije; 24. nedelja — Sv. Jernej, apostol; 29. petek — obglavljenje Janeza Krstnika

terinstva, darovanja Gospodovega v templju in njenega obiskanja. Obvezni ostanejo tudi: praznik Mzrije Kraljice (22. avgusta), praznik Žalostne Matere božje (15. septembra), praznik Kraljice presvetega rožnega venca in Marijino darovanje (21. nov.). Prazniki, dani na svobodno izbiro, so: Lurška Mati božja (11. februarja), Karmelska Mati božja (16. julija), Marija Snežna (5. avgusta) in Marijino brezmadežno Srce (v soboto po prazniku presvega Srca Jezusovega).

c) Obvezen je tudi praznik svetega Jožefa (19. marca), praznik svetega Jožefa-Delavca (1. maja) pa je svobodne izbire.

d) Nadangeli: sveti Mihael, Rafael in Gabrijel se skupno praznujejo 29. septembra. Ostane tudi še praznik angelov varuhov (2. oktobra).

e) Ostanejo tudi starodavni prazniki apostolov: praznik svetega Petra in Pavla (29. junija) in Stol svetega Petra (22. februarja). Praznuje se samo Spreobrnjenje svetega Pavla (25. januarja).

Poleg svetniških praznikov, ki še niso zgoraj imenovani, koledar določa še 58 obveznih praznikov svetnikov in 92 svobodne izbire.

Iz prvih desetih stoletij je v koledarju 64, iz drugih desetih stoletij 79 svetnikov. Iz četrtega stoletja jih je 25, iz dvanajstega 12, iz šestnajstega stoletja 17, iz 17. stoletja tudi 17. Evropskim svetnikom je posvečenih 126 praž-

nikov, afriškim 8, azijskim 4, ameriškim 4, oceanskim 1.

Število svetnikov vpisanih v koledar, se je zmanjšalo, ker so bili iz zgodovinskih razlogov zatrti, ali pa so dani na svobodno izbiro. Vendar pa so svetniki zastopani bolj vesoljno in na tak način, ki bolj odgovarja sedanjemu širjenju Cerkve.

Po L'Osservatore Romano

Gregor Mali

Nova župna cerkev v Idriji je posvečena sv. Jožefu-Delavcu

Drzne revizije in duh vere

Msgr. Puech, škof v Carcassonne in tajnik skupščine vseh francoskih škofov, je poslal vernikom svoje škofije naslednje pismo:

„Nadloge, krize in težave so povsod na svetu. Drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor je videl v tem „pravo socialno in kulturno preobrazbo, katere učinki vplivajo tudi na versko življenje“ (Veselje in upanje, 2).

Ker hoče biti Cerkev bolj ko kdaj prej navzoča v svetu, zakaj se vznemirjamo, če trpi protiudarce tako globokih sprememb? Vsiljujejo se ji drzne revizije. Duhovniki in verniki moramo poseči v te zadeve. Odpovedati se temu iz lenobe, bi bila prav taka krivda, kakor opustiti pot k izvoru nepremišljenih novotarij.

Zato se ne bojmo vprašanj, ki se porajajo. Tudi ne obsojajmo tistih, ki jih povzročajo, ampak v

medsebojnem prijateljstvu in zaupanju skrbimo, da jih bomo zvesti izročilu pametno reševali in skupaj iskali to, kar mora ostati in to, kar se mora spremeniti.

Vendar pa je eno iskanje še bolj potrebno ko drugo: „Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam bo navrglo“ (Mt 6, 33). Ne gre za to, da bi zanemarjali druga vprašanja: socialno stanje duhovnikov, naloge laikov v Cerkvi, načrti in načini dušnega pastirstva itd. Gre za to, da najprej poživimo vero.

„Brez mene ne morete nič storiti“ (Jn 15, 5). Pa tudi: „Vse je mogoče za tistega, ki veruje“ (Mk 9, 23). Brez Gospoda Jezusa bo naše iskanje samo pomnožilo preware in nemir. Kristus je luč, s katero moramo odkriti pot, ki jo danes kaže svoji Cerkvi. Pri njem bomo dobili pogum, da bomo imeli voljo izvesti potrebne reforme.

Zdaj je ura vere in molitve. Ko so na jezeru valovi premetavali ladjico apostolov, ni bila največja nevarnost vihar, ampak pomanjkanje vere. Ko se je Peter, ko je šel po morju, začel potapljati, ga ni rešil strah pred valovi, ampak proseči klic: „Gospod, reši me!“ (Mt 14, 30).

Dve dolžnosti imamo danes: Poživiti moramo vero in moliti. Vse drugo bo prišlo o svojem času: „Tako je Jezus stegnil roko, ga prijel in mu rekel: ‘Malovernež, zakaj si dvomil?’ In stopila sta v čoln in veter je nehal“ (Mt 14, 31-32).

V petek, 9. maja je papež Pavel VI. pri posebni avdijenci za Slovence blagoslovil vogelni kamen Slovenika. Za to priložnost je prišlo iz Slovenije vseh pet slovenskih škofov skupaj z več kot 300 romarji, med katerimi je bila tudi številna skupina letošnjih novomašnikov. Kot zastopnik ameriških in kanadskih Slovencev je bil navzoč prelat Alojzij Baznik, župnik pri sv. Vidu v Clevelandu. Prav tako so bili po svojih predstavnikih navzoči Slovenci s Tržaškega, Goriške in Koroške. Slovenske duhovnike po svetu, pa je zastopal msgr. Ignacij Kunstelj.

Pred avdijenco

Med tem, ko smo čakali na papežev приход, je prišel v dvorano bivši zagrebški nadškof, sedaj prefekt kongregacije za verski nauk, kardinal Šeper. Naši škofje so ga povabili, naj ostane in bo tako priča blagoslovitve vogelnega kamna.

Srečanje s Pavlom VI.

Papež je imel zjutraj veliko važnih obiskov škofov iz Afrike in Madžarske, zato je lahko prišel šele pol ure po napovedanem času.

Komaj so se odprla vrata in smo zagledali častitljivo v bel talar oblečeno postavo papeža, je po

V sredi sv. oče Pavel VI. ob blagoslovitvi. Desno od njega: kardinal Šeper, škof Držečnik, škof Grmič, msgr. Jezernik. Levo od sv. očeta: nadškof Pogačnik, škof Jenko in škof Lenič

Veličastna blagoslovitev vogelnega kamna Slovenika

dvorani mogočno zadonela pesem „Spet kliče nas venčani maj.“ Med tem, ko je papež hodil proti svojemu prestolu, je prijazno podajal roko romarjem, ki so ga navdušeno pozdravljali. Marsikdo ne bo nikoli pozabil tega trenutka. Ko je prišel med nas, sta mu mogočno petje in navdušenost romarjev pripravila na obraz prijazen nasmeh, čeprav se mu na obrazu vidi, da ga tarejo velike skrbi.

Nagovor slovenskega metropolita

Ko je prišel na svoj sedež, ga je ljubljanski metropolit takole nagovoril:

„Ta zbor romarjev naj pred vami predstavlja vso družino slovenskih vernikov! Za obisk groba sv. Petra in počastitev njegovega spomina nas je nagnil trojni namen: najprej smo se vam prišli, sv. oče, zahvalit za ustanovitev naše cerkvene pokrajine z metropolitnim sedežem v Ljubljani. S tem je bila spolnjena dolgotrajna želja naših pastirjev in vernikov. Upamo, da bo to v dobro našega božjega ljudstva kakor tudi vesoljne Cerkve.

Drugi razlog našega romanja je zgodovinski. Zadeva začetke širjenja evangeltja med slovanskimi narodi. To delo sta pred 1100 leti izvršila sv. Ciril in Metod. Želimo predvsem, da bi duhovna dediščina, ki smo jo dobili od sv. bratov, vedno bolj cvetela in da bi katoličane in pravoslavne privedla do edinosti.

Tretji razlog našega romanja je posebne vrste. Ponižno vas prosimo, da blagoslovite temeljni kamen Slovenskega zavoda v večnem mestu Rimu. V njem naj bi naši duhovniki dobili globljo teološko izobrazbo in se utrdili v ljubezni do Cerkve in Kristusovega namestnika.“

Nagovor sv. očeta

Sv. oče je potem prosto, kakor mu je pač narekovalo srce, odgovoril na ta pozdrav:

„Ko vas z velikim veseljem sprejemam, mi je neugodno, da vam ne morem govoriti v vašem jeziku (Papeževe misli je sproti prevajal ljubljanski nadškof.) Toda srce pove več ko besede. Vedite, zelo smo srečni ob današnjem sprejemu. Ta trenutek je za nas in za vas poln veselja, radosti, upanja in hvaležnosti Gospodu.

Ginjeni smo nad besedami vašega nadškofa in metropolita, ker pričajo o vaši veri, ljubezni do Cerkve in do naše osebe. Nekaj pa na nas dela še poseben vtis. To je — Vaša zvestoba. Pri raznih srečanjih nas večkrat vprašujejo, kaj naj v teh težavnih in zmedenih časih stori dober katoličan. Preprosto odgovarjamo: „Zvest naj bo. Bodite zvesti.“

S svojim prihodom, s svojim ploskanjem, z izrazi svojih čustev nam govorite, da ste zvesti. Zato vas pozdravljamo in blagoslovljamo. To vam priporočamo, k temu vas spodbujamo tudi za prihodnost. Kristus je dejal svojim apo-

stolom: „Ostanite v moji ljubezni!“ Zato vam ponavljam: Ostanite v Kristusovi ljubezni, v ljubezni do Cerkve in do vse katoliške skupnosti.

Vam duhovniki, bogoslovci (tu me je papež obrnil proti skupini letošnjih novomašnikov), zastopniki naroda, ki je že stoletja zvest Cerkvi, še enkrat ponavljam: Bodite ponosni in močni v svoji zvestobi Kristusovi Cerkve.“

Po tem prostem govoru je papež prebral še uradni govor, ki se glasi:

„Radi smo vas sprejeli in se vam iz očetovskega srca zahvaljujemo za izraze vdanosti, katere ste nam s svojim prihodom izkazali.

Slišali smo, zakaj ste se odločili za to romanje, prvo po ustanovitvi vaše cerkvene pokrajine s sedežem v Ljubljani. Vse to nam je v veliko tolažbo in jasen dokaz iskrenosti, trdnosti in gorečnosti vaše katoliške vere. To katoliško vero sta vašemu ljudstvu nekoč prinesla sv. Ciril in Metod. Sprejeli ste jo ne le kot najbolj dragoceno dediščino in jo neomajno ohranili skozi stoletja, temveč je tudi nikoli niste prenehali hraniti in gojiti ob Petrovem sedežu. Dokaz za to vidimo v vašem sklepu sezidati v večnem mestu zavod, v katerem naj bi se vaši duhovniki globlje uvajali v svete vede in vzgajali v večji ljubezni do Kristusa in njegove Cerkve. (Tu je sv. oče latinski govor prekinil in v italijanščini dejal: To da prinašate v blagoslov temeljni kamen zavoda v Rimu, nas zelo veseli, saj je Rim

kot središče krščanstva tudi vaše mesto.)

S kakšnim namenom in s kakšnim upanjem ustrezamo vaši prošnji za blagoslovitev temeljnega kamna za zavod, boste lahko ugali. Kamen za ta zavod ni bil brez zveličavnega nagiba vzet prav iz bližine groba prvaka apostolov. Trdno smo prepričani, da bo ta zavod, ki ga boste postavili, utrjeval med vami tisto rimsko vero, katero hvali apostol Pavel, in da bo vašo cerkveno pokrajino tesneje povezoval s svetim sedežem.

V želji, da bi se nam to upanje spolnilo in da bi se začeto delo privedlo do srečnega konca, podeljujemo kot jamstvo nebeških darov vam vsem in vsemu prebivalstvu predrage nam Slovenije apostolski blagoslov.“

Blagoslov temeljnega kamna

Po končanem govoru je papež vstal, šel k vogelnemu kamnu Slovenika, ki je bil postavljen na posebni mizici v kotu, povabil vse škofe, naj pridejo k njemu in kamen blagoslovil.

Bog daj, da bi res kmalu prišel čas, ko bomo kamen vzdali v novo zgradbo!

KOMISIJA TEOLOGOV ŠTEJE 30 ČLANOV

28. aprila letošnjega leta je papež Pavel VI. imenoval člane papeške bogoslovne komisije.

V svojem govoru se je papež opravičeval, da se je vprašanje teološke komisije tako zavleklo. Sodobne razmere, razvoj znanosti in sprememba človeke miselnosti zahtevajo poglobitev in povečanje študija bogoslovnih vprašanj. Škofovska sinoda se je izrekla za ustanovitev skupine učenjakov, ki naj bi se temu delu v imenu Svetega sedeža še posebej posvetili. Potrebno pa je bilo o tem mnogo razmišljati in se posvetovati.

Sedaj pa — je dejal sv. oče — že lahko napovemo ustanovitev skupine teologov, ki bodo kot papeška teološka komisija poglobljali verski nauk in pomagali posebno

kongregaciji za verski nauk ohranjati pravo krščansko miselnost v modernem življenju.

V komisijo je sv. oče imenoval 30 članov: 5 Francozov, 3 Nemce, 3 Latinoamerikance, 2 Severoameričana, 2 Švicarja, 2 Belgijca, 2 Holandca, 2 Italijana, 2 Poljaka, 2 Azijca, 1 Afričana, 1 Avstrijca, 1 Kanadčana, 1 Španca, 1 Madžara in 1 Jugoslovana.

Izmed 30 članov jih 14 pripada raznim redovom (5 jezuitov, 3 dominikanci, 1 benediktinec, 1 kapucin, 1 presv. Srca, 1 sulpicijanec), 16 pa je svetnih duhovnikov-teologov.

Po stroki je: 13 teologov dogmatike, 5 biblicistov, 3 moralisti, 2 ekleziologa, 2 patrologa, 1 liturgist, 1 ekumenist, 1 filozof in 1 teolog duhovnega bogoslovja.

Francozi so: oratorijanec p. Louis Bouyer, dominikanec p. Ivo Congar, sulpijanec p. André Feuillet, dominikanec Marie-Joseph Le Guillou in jezuit p. Henri Lubac.

Nemci so: jezuit p. Karl Rahner, p. Josef Ratzinger in Heinz Schurmann.

Iz Latinske Amerike so: Lucto Gera (Argentinec), Giorgio Medina (Čilenec) in msgr. Roberto Roxo Mascarenhas iz Brazilije.

Severoameričana sta: jezuita p. Barnaba Ahern in p. Walter Burghardt.

Dva sta iz Švice: p. Johann Urs von Baltazar in Johann Feiner.

Belgijca sta: msgr. Philippe Delhaye in msgr. Gerard Philips.

Iz Holandije sta: p. J. F. Les-crauwaet in dominikanec p. André Maltha.

Dva Italijana: msgr. Carlo Colombo in benediktinec p. Cipriano Vagaggini.

Iz Poljske sta: Rudolph Schnakenburg in Stanislav Olejnik.

Iz Jugoslavije je kapucin p. Tomislav Sagi-Bunić. Na koncilu je bil ekspert kardinala Šeperja.

Avstrijo zastopa 69-letni dogmatik Franz Lahner.

Zastopnik Kanade je: jezuit p. Bernard Lonergan.

Iz Madžarske je: Peter Nemeshegyie, 45-letni jezuit, profesor v Tokiju, svetovalec japonskega episkopata.

Spanijo zastopa p. Olegario González de Cardenal, 35-letni profesor v Salamanki.

Zastopnik Azije je poleg madžarskega teologa še Ignacij Abdo Khalife iz Libanona.

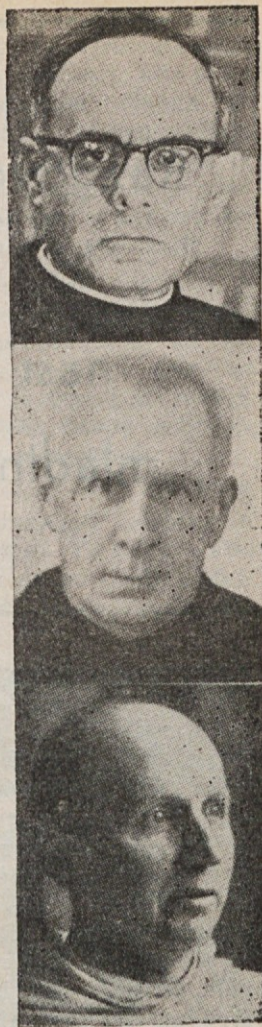
Afriko pa zastopa Tarcisius Tshibangu iz Konga, 36-letni rektor katoliške univerze.

Začasni pravilnik teološke komisije določa, da so člani imenovani za dobo petih let. Po izteku tega časa so lahko ponovno imenovani v komisijo.

Komisiji predseduje kardinal prefekt kongregacije za verski nauk, torej zdaj kardinal Šeper. Ta tudi imenuje za tehnična opravila tajnika teološke komisije.

Od 30 novoimenovanih članov jih je bilo 15 ekspertov na koncilu. Vodilni so bili: Rahner, de Lubac, Congar, Philips, Delhaye in Colombo.

A. S.

Trije znani bogoslovni učenjaki: jezuit Karl Rahner (Nemec), jezuit Henrik de Lubac (Francoz) in dominikanec Ivo Congar (Francoz)

Razgovori

o

naši

mladini

Naše organizacije so vedno bolj odvisne od mladine — tako kot vsa emigracija in ves narod. Večkrat pa nastaja vprašanje, ali lahko na mladino računajo. V medsebojnem odnosu morajo organizacije mladini veliko nuditi in se jim v marsičem prilagoditi. Mladina pa mora imeti pogoje za apostolat, predvsem voljo za gradnjo duhovnega življenja in naravnih temeljev, na katerih naj milost uspeva. Izkušnje so glede tega raznolike. Tu prerešetajmo precej splošne pojave, ki delo v organizacijah ovirajo. Ne tajimo pozitivnih lastnosti v mladini, pač pa ob negativnih iščemo, kako vzgojiteljem, vodstvu organizacij in samovzgoji pokazati cilje in

sredstva za usmerjanje in pomoč.

Tam, kjer se nadnaravno in naravno življenje otrok in mladostnikov stikata in prepletata, kjer jim poteka večji del časa, sta družina in šola. Mnogi zanju ne najdejo pravega odnosa, in če tega ni, je vse drugo zelo dvomljivo. Mogoče je v njih težnja po izrednostih, po živi religioznosti, po prijateljstvu in ljubezni, vzvišeni nad vsako preskušnjo — ni pa zavesti o prvenstveni važnosti pravega sožitja v družini in stanovskih dolžnostih v šoli.

DRUŽINA

Družina je vzgajališče za vse kreposti in za vse življenje. Osrednja človeška in verska krepost je ljubezen; a ta mora zmerom bolj rasti iz spoznavanja, volje, nadnaravnih nagibov. V skladu z okoljem pa gojijo tudi naši člani skoro sistematično upiranje avtoriteti; večinoma nezavedno vidijo v starših le vir zaščite, koristi, izvrševalce želja in načelno jim ne priznavajo nobenih pravic, ki jih sami nimajo. Med brati in sestrami je večkrat kot v živalski družini: kdo bo prej, kdo bo pograbil večji kos; pa ljubosumje, zavist, nasprotovanje. Brez dvoma se je najprej vprašati, kako je s starši, z vzgojo in vzdušjem doma. A naj bo kakor koli — vsak mlad človek mora čim prej priti do tega spoznanja: moja usoda je predvsem odvisna od mene samega. Izgovarjanje na starše, zlede, okolje mi nič ne pomaga. Spo-

znati moram, kaj je prav, in se po tem ravnati. Starši, pa tudi organizacije morajo torej mladini pokazati, kaj naj družina bo — nadnaravni pogled nanjo; to, kar Bog od nje pričakuje; predvsem pa, kakšno je mesto otrok, njiin posvečena dolžnost ljubezni, spoštovanja in pokorščine, od česar je odvisna pravilna duhovna rast in življenjska sreča.

ŠOLA

O šoli bi moralo biti v učencih spoznanje: to je moj sedanji poklic in v poklicu predvsem se človek zveliča ali pogubi. Vestno izvrševanje poklicnih dolžnosti prinaša notranje zadovoljstvo in bogati družbo. Spoštovanje avtoritete, izvajanje discipline, redno učenje (tovarištvo, obenem pa samostojnost v moralnih vprašanjih — to so podlage, na katerih mora stati zrel, značajan, sposoben človek. Izguba in zloraba šolskih let onemogoča dozorelost in strokovno usposobljenost. Kdor se npr. ne priuči sprotnega, rednega dela, ne bo tega nikoli več zmožel in njegove prirojene zmožnosti bodo okrnele. V razredu je nadalje potrebna samostojnost v sodbah kot nasprotje črednosti in strahu pred skupinskim mnenjem; zraven pa povezava z dobrimi sošolci (npr. člani tukajšnje KA) za uvažanje pravega mišljenja in ravnanja, za apostolat sploh. Naš član mora biti vzoren dijak — priporoča se branje in študij Tomčeve Mladčevske ideologije, ki je

pred leti izhajala v Ciljih in potih —; poznati in izvrševati mora torej poklicne dolžnosti; biti mora zanesljiv poznavalec idejnih in nravnih vprašanj, ki vznemirjajo šolsko okolje. Vsako negotovost in dvom si mora razčistiti in se prav odločiti; organizacija naj mu bo pri tem učenik in svetovalec.

Pravilno poznanje dolžnosti v družini in poklicu (šoli, morda delavnici); prizadevanje, da jih izpolni, in molitev za potrebne milosti — to je temelj za razvoj, delo in apostolat članov dekliskih in fantovskih organizacij.

Kot dober sin (hči) in dijak mora član razvijati osebne in družbene kreposti. To zahteva stalen napor, ki ga pa olajšuje dejstvo, da zvesto izpolnjevanje sta-

novskih dolžnosti pospešuje rast v krepostih. (In obratno: resno delo za gradnjo značaja in bogatenja notranjega življenja daje voljo in moč in milost za izvajanje dolžnosti.)

Pri nadaljnjem naštevanju napak, ovir, opuščanja, ki jih najpogosteje najdemo pri naših mladih ljudeh in torej tudi pri mladcih in mladenkah, vzemimo red od spodaj navzgor.

MEHKUŽNOST

Mehkužnost je pomanjkljiva volja za pravilen odnos med duhovnimi silami in telesom. Primer: poležavanje. Ni tako važno, da vstajaš ob določeni uri, kot to, da vstaneš takoj, ko se prebudiš. Drug primer: sladkosnednost in sladkustvo; to je ostajanje v prvi otroški dobi, ko je vsa težnja mladega bitja usmerjena k prehrani. Krotenje sladkosnednosti utrdi gospodovanje nad nagoni, utrjuje celotnega človeka, spada pa tudi med družbene kreposti: da ne vzbujaš pozornosti, da si vljuden do gostitelja (to je navadno do matere), da daješ mlajšim zgled. Krščanstvo ni mrko, ne preganja veselja in dovoljenih užitkov, torej stvari, ki so večini ljudi v svetu potrebne za ravnotežje s težavami in bolečinami. A potrebna je mera, red, premagovanje tudi v dovoljenih rečeh za pospeševanje rasti v duhovnosti. Opozorilo pa velja tudi materam: naj ne vsiljujejo otrokom preobilne hrane: to škoduje zdravju in izziva nagone

— Opažati je tudi neodpornost proti alkoholizmu in kajenju. Fantje bi se morali bolj potruditi za abstinenco, dekleta pa bi morala ti škodljivi navadi sploh popolnoma izločiti. Med slovensko mladino se zajeda že tudi uživanje mamil (droge), kar v kratkem spodkoplje živčno in нравno trdnost. Po spolnih zablodah prihajajo na dan žalostne stvari. Upati je, da je članstvo glede tega budno. A čistost je odvisna od celotnega razvoja osebnosti.

V to poglavje lahko vključimo še nečimrnost in sužnost modi. V celotnem položaju današnje družbe to ne vzbuja posebne pozornosti, a je zelo značilno: zgodaj se izgublja sramežljivost in lepotni čut. Spomnite se na kratka krila in neprimerne kretnje; na barvanje vek in kože okrog oči, kar odzame deklici svežost in čist pogled, dá ji pa podobo naveličane izkušenosti.

Odločilno važnost v zadevah tega poglavja imajo prvi meseci otrokovega življenja, potem pa redno utrjevanje ter stalna in primerna zaposlitev.

POMANJKANJE IDEJ, POBUD, DIALOGA

Hoja, če ne tekanje s splošnim tokom. Mladostni kritični in uporniški duh je rad usmerjen proti postranskih stvarim in posledicam, često pa nima več smisla, poleta, borbivosti za visoke vzore: pravico in ljubezen, za boj proti moralni in tvarni bedi, za

upor splošnemu materialističnemu toku.

Kdor se vda temu toku, pade navadno v *sužnost nekvalitetnim proizvodom trgovskega nadomestila kulture*: kar je tega v televiziji, glasbi, slikarstvu, slikanicah, odrskih in filmskih predstavah, pesu. Zlo je, da se mladi človek zapira sodbam starejših (na žalost so te večkrat brez podlage), sprejema pa brez odpora blago brezvestnih fabrikantov. Vzporedno s tem gre nezanimanje za pristno umetnost. Vzemimo nezanimanje za literaturo. To ni nekaj nevažnega. Močna poezija, novele, romani, drame darujejo bralcu katarzo, notranje očiščenje: razgibljejo in krepe najvišje in najgloblje duhovne moči in razpoloženja, kar je zelo pomembno za rast osebnosti in je v sorodstvu z religioznimi doživetji. Razvijajo lepotni in moralni čut, smisel za netvarne vrednote. Pomagajo pri spoznavanju samega sebe, človeka sploh, družbe in vseh življenjskih vprašanj. Sloven-

ska dela so poleg tega pogoj, da se fant in dekle vrasteta v našo kulturo in se jezikovno izpopolnita. Pomankanje literarne vzgoje in dožemanja je eden od vzrokov, da so naši mladi ljudje kljub zgodnji zrelosti v nekih smereh in izkušeni v nekaterih stvareh tako naivni in neodporni v drugih in da se jim moralna vprašanja tako pozno vzbude.

Vsi, ki imajo opravka z mladino, tudi v naših organizacijah, tožijo nad nezanesljivostjo mladi člani obljubijo vse, naredé pa nič ali malo ali ne v domnjenem roku. Kako je torej z zvestobo (načelom ljudem, dani besedi, točnostjo (takojstvom), izvrševanjem nalog? V tej zadevi je treba člane šolati: najprej zbuditi zavest o vrednotah, ki so v vsem tem; potem deliti majhne in lahke naloge, šele s časom večje in težje. Opozoriti je na vsak prekršek in zvedeti za opravičilo in mnenje. Postaviti jim je treba zgled (lasten) in zglede (iz njihovih vrst: Grozde, junakinja apostolata, laični apostoli iz Ribičev; primeri iz našega življenja).

Neprijetno je opazovati *pomanjkanje spoštovanja do ljudi*: prezir, privoščljivost, norčevanje, uživanje nad napakami. Tudi tu je potreben pouk: o božjem otroštvu; o odrešenju, o dragocenosti milosti; nauk o oranju časa, tegob, razočaranja, ki bo obraždalo tudi sedaj gladka čela; o sledovih, ki jih v duši in na zunanjih pote-

zah in kretnjah zapuščajo udarci življenja, tuje in lastne napake, strasti itd. — in vse to sedaj radoživemu, prešernemu, posmehljivemu fantiču in dekliču ne bo prihranjeno.

Smisel za potrebe in bolečine bližnjega je na splošno majhen. Daleč v mladostniško dobo se zavleče otroška sebičnost in osredotočenje vase. Prav tako je malo smisla za skupne zadeve in sodelovanje. Ta smisel je potrebno predramiti s primeri in z nasveti, kje, komu in kako pomagati (konkretne akcije!). Odkrivati je skupne ideale, cilje, naloge.

Naštete in druge stvari ovirajo najvišje, *nadnaravno življenje*. Med neposredne ovire v le-tem pa spadajo nevednost, površnost, predsodki, mlačnost, razcep med pobožnimi vajami pa delom, zabavo, počitkom. Rešitev ponuja spet stalen, sistematičen *pouk*. Poiskati bi ga moral predvsem prizadeti sam ali s tovarišem. Organizacije naj pokažejo, katere knjige in revije so za to primerne; vsaj nekatere naj da tudi na razpolago (pomen lastne knjižnice!). Najbolj zanesljive smernice pa izhajajo od *duhovnega vodstva*. Vsak član mora imeti vodnika v svet nadnaravnega življenja. Z njim obravnava ne le verske in npravne zadeve, marveč tudi vse prej naštete in druge probleme.

Za vse težave je važno, da mladi človek čim prej spozna in prizna

to načelo: samovzgoja je pomembnejša od vzgoje. (To modrost vsebuje tudi ljudski rek: Vsak je svoje sreče kovač.) Nič ne pomaga légati na izgovore: stari so taki in taki, okolje je tako, ni vzorov ne osebnosti, ni primernih nalog, drugi prav tako delajo; končno odloča o svoji usodi vsakdo sam. Njegov vzpon je odvisen od življenjske povezave s Kristusom. Pri tem lahko veliko pomaga reden stik s prav usmerjenimi starejšimi ljudmi in vrstniki. Kaj pomeni v tej zadevi duhovni voditelj, kaj organizacijska skupnost!

Odlok o laiškem apostolatu daje navodila, ki veljajo za vse: *Uspešnost apostolata je odvisna od življenjske povezave s Kristusom*, viron in počelom vsakega apostolata. Ta poveza ga krepi z duhovnimi pripomočki, zlasti z dejavno udeležbo pri bogoslužju. Odvisna je od pravnega dela v svetu. Potrebuje nenehno vajo v veri, upanju in ljubezni. Apostol se mora spopolniti v strokovnem znanju, razviti svoj družinski in državljanski čut in družbene kreposti (poštenost, čut za pravičnost, odkritosrčnost, vljudnost, srčnost). Gojiti mora češčenje Matere božje.

V ta splošni vzgojni program je vključiti posebne zadeve naše mladine in osebne okoliščine vsakega posameznika.

Prof. Alojzij Geržinič

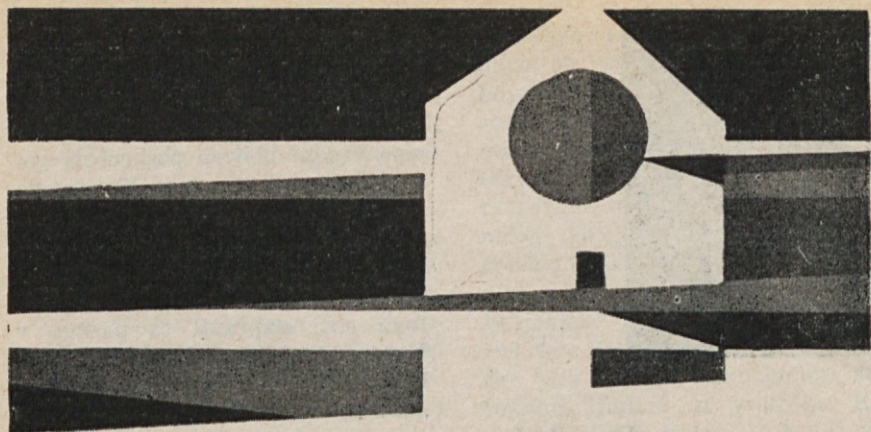
Danielou o verski vzgoji mladine

P. Jean Danielou, jezuitski duhovnik, dekan bogoslovne fakultete Katoliškega zavoda v Parizu, ki je bil bil pred kratkim imenovan za kardinala, je v razgovoru, natisnjenem v prvi številki revije „Naša mladina v službi Cerkve,“ izjavil:

„Umsko se je mladina vzgajala v šolah Sartreja, Simona de Beauvoira, Marleau-Pontija. Na drugi strani pa so od krščanske strani vse preveč opuščali vprašanje verskega pouka in se skoraj izključno posvetili le zunanjemu delovanju. V svetu mišljenja ni več krščanske navzočnosti. V mojem času smo imeli na primer Maritaina in Gilsona. Tega danes ni. Mladeniči ne poznajo krščanske filozofije. Kristjani so skoraj nepoznani.“

Vendar omenjeni pater nikakor ne misli, da je današnja mladina manj verna; le popolnoma nič je ne zanima uprava, zidanje. Zato niso vredni nobene pozornosti govori duhovnikov o tem. Vendar pa se bodo mladeniči zanimali, če bi jim govorili o pomenu življenja v luči vere. Potem pater pripoveduje: „Pred kratkim, osem dni je od tega sem napravil ta poskus v Nanterréju. Pokazal sem dijakom, ki so bili tam različne sodobne znanosti o človeku. Poudarjal sem njihove osnovne nepopolnosti, istočasno pa sem jim podal krščanski odgovor na vprašanja o človeku.“ Ni imel vtisa, da bi krščanski nauk s tega področja ne zbuja pozornosti. Potem še dodajlja: „Dijaki v Nanterreju poslušajo, kadar jim kdo govori o Bogu.“

Potem pater Danielou kar razumeti ne more, da se danes kristjani tako neradi postavljajo na tisto področje, na katerem imajo odgovor, ki ga jim daje resnica o smislu in namenu človekovega življenja. Raje vzgajajo moško mladino za socialno delo, kakor bi skrbeli za njeno versko izobrazbo. Pa je zelo resna zadeva, če kristjani puste, da se njihova mladina hrani s tujimi, nekrščanskimi filozofijami. Zato je treba govoriti, o bistvenih, najvažnejših zadevah. Še vedno je potrebno govoriti o Bogu mladini in odraslim ljudem. Na koncu pater Danielou pravi, da to dela vedno in povsod, kadar in kjer ga prosijo, da govori ali piše o tem.

Kontrola družbenih občil

Množična družbena občila — tiskana beseda, radio, film in TV — ustvarjajo javno mnenje in v nekoli meri določajo potek političnih, socialnih in drugih procesov v svetu. Zato je na njih konsumu zainteresirana celotna družba, v zadnji instanci država in Cerkev. Sicer je res, da mora v prvi vrsti konsument sam izbirati med produkti teh občil. Ker pa tega ni vsakdo zmožen in pa ker zlo ne more imeti enakih pravic kot dobro, resnično in lepo, zato nastane vprašanje, kdo naj brani neizkušene, slabotne in zlasti mladino pred nevarnostmi, ki jim pretijo od slabih produktov družbenih občil. Kdo ima pravico in dolžnosti do njih kontrole?

Cerkev poudarja, da morajo pri tem sodelovati različni faktorji. „Menimo, da morajo film, radio in TV samo tako lažje in bolje prispevati k resnični duhovni kulturi svojih konsumentov, če Cerkev, država in poklicne organizacije z združenimi močmi delajo za dosego zastavljene si naloge“ (Pij XII.).

Zadnji, ki je odgovoren za občno blaginjo, je država. A država naj po načelu subsidiarnosti ne prevzema te naloge, dokler jo nižji organizmi zmorejo in hočejo vršiti. Zato so k tej kontroli najprej poklicani tisti, ki te produkte ustvarjajo ali jih posredujejo. Vsak publicist in umetnik mora zato paziti na to, da ne bo, ko s

svojim proizvodom stopi pred javnost, bližnjemu v nevarnost za vero in nравnost, temveč da ga bo vodil k dobremu in lepemu. Razveseljivo je dejstvo, da je nekaj poklicnih skupin tako na področju filma kot pri izdajateljih tiskane besede, radiju in TV, ki so se skupno obvezali k nekim moralnim normam, ki se jih skušajo pri svojem delu držati. Žal le, da so te skupine tako redke in da večkrat preveč široko tolmačijo nравni zakon.

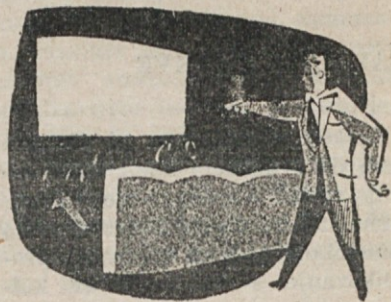
SAMOKONTROLA IN DRŽAVNO NADZORSTVO

Mimogrede naj bo povedano, da so na radio in TV stavljeni višje zahteve samokontrole kot na ostala družbena občila, ker se o moralni plati teh zadnjih človek lahko pouči že vnaprej, medtem ko je pri radiju in TV to težje mogoče. TV mora tudi vedeti, da je v prvi vrsti namenjena gledalcem v njihovem domačem stanovanju in da je torej do gledavcev nekako v istem odnosu kot je gost do gostitelja.

Tako bo morala torej država redno posegati tudi na to polje, da zavaruje javno duhovno blaginjo svojih podložnikov. „Državna oblast,“ pravi Pij XII., „ima težko dolžnost, da čuva nad temi novimi iznajdbami tehnike. Pri tem se ne sme dati voditi od političnih

interesov, temveč le od skrbi za javno moralo, katere trden temelj sloni na naravnem zakonu, ki je, kot pravi razodetje, zapisan v naša srca.“ Državna kontrola ne sme biti občutena kot krivično zatiranje osebnе svobode. Kontrola namreč ne meri na privatno območje, temveč na socialni odmev zasebnega udejstvovanja. Seveda država ne sme npr. svobode tiska svojevoljno omejevati, kjer to ni potrebno, sme pa to storiti tam, kjer bi šlo za upravičeno obrambo interesov državljanov.

Važno mesto pri kontroli imajo tudi razdeljevalci in posredovalci produktov družbenih občil. S svojim poslom omogočajo širjenje dobrih, žal pa tudi slabih produktov. Ti se morajo zavedati svoje velike moralne obveznosti, da posredujejo občinstvu samo dobre reči. Tako kot smemo od trgovca po pravici pričakovati, da bo prodajal le kvalitetno blago, smemo še v večji meri to zahtevati od poklicev, ki nam posredujejo duhovno blago.

Važnost v tem pogledu imajo tudi poročila o knjigah, filmih in TV programih. Večkrat pridejo žal ta poročila prepozno, namreč po izvedbi programa, vendar tudi tedaj ne brez pomena, ker človeka učijo kritično presojeti te vrste kulturnih stvaritev. Zahteva poštenosti pa seveda je, da je to poročilo napisano ob resnem poznanju stvaritve, drugače je lahko konsumentu v večjo škodo kot korist, ker se upravičeno zanese na oceno.

Odločilen faktor pri izbiri je tudi javno mnenje. Vsakdo more v krogu svojih pozancev priporočiti dobro knjigo ali dober film, ali posvariti pred slabim ter molčati o plitkem. Statistika nam priča, da so takšna osebna priporočila oz. odsvetovanja najbolj učinkovita propaganda. Ni tudi brez učinka osnovana pritožba na pristojen produktivni ali razdelitveni organ. Prirediteljem je namreč mnogo na tem, da so njih konsumenti s proizvodom zadovoljni, ker vedo, da je končno njih gospodarski obstoj odvisen v veliki meri prav od njih.

NAVODILA CERKVE

Cerkev s stališčem, ki ga zavzema do družbenih občil, kaže svojo resnično spoštovanje teh kulturno tehničnih pridobitev, tako pomembnih tudi za krščansko preoblikovanje sveta in zdrav kul-

turni napredek. Navodila papežev in zadnjega koncila, ki je o družbenih občilih izdal poseben odlok, kažejo hkrati tudi, kako se Cerkev zaveda svoje odgovornosti na tem področju.

Cerkev razsvetljuje vest svojih podložnikov s proglašanjem zdravih moralnih načel. Zaveda pa se, da so poleg tega potrebne tudi institucije. Zato je poklicala v življenje nekaj organov, ki na narodni ali pa mednarodni ravni proučujejo vprašanja množičnih komunikacijskih sredstev, sodelujejo pri ustvarjanju javnega mnenja in skrbe za to, kako pospeševati vse dobre iniciative na tem področju.

Navodila Cerkve npr. za obisk filmov so po drugi strani dosti širokosrčni, da dopuščajo veliko svobode za osebno odgovornost. Cerkev noče, pa tudi ne more za vsakega posameznika dati moralne ocene o kakšnem programu. Končno mora vsakdo sam presoditi, ali je kakšen film zanj primeren ali ne, nevaren ali brez nevarnosti. Kajti le on sam ve, za svojo moralno moč in za važnost razlogov, ki mu obisk filma svetujejo. Cerkev more zatorej dati in dejansko tudi daje le splošna navodila, konkretno pa mora to navodilo vsak sam obrniti nase in na svoje razmere. To pa seveda ne pomeni, da bi navodila Cerkve ne imela nobenega obveznega značaja.

p. A. Kukovica. S.J.

Spor o evtanaziji

„Euthanasia Society“ (Družba za evtanazijo) pripravlja načrt za zakon, ki bi omogočil zdravniku, da uporabi evtanazijo pri bolniku, ki bi to sam zahteval, toda le pod pogojem, če ima ta potrdilo, podpisano od dveh zdravnikov, da je njegova bolezen res neozdravljiva. Družba dela istočasno propagando, da bi pridobila javno mnenje, da bi sprejelo ta zakon. Čeprav so v Družbi za evtanazijo člani dveh zbornic, zdaj še ni mogoče presoditi, kako bo skupščina sprejela osnutek tega zakona.

Odločno bo osnutku tega zakona nasprotovala organizacija, ki se šele ustanavlja in se imenuje „Human Rights“ (Človekove pravice). Njen predsednik je gospod Norman St. John Stevas, konservativni član skupščine. „Predlogi

za osnutek tega zakona zbujaajo grozo in se popolnoma strinjajo s tem, kar smo predvidevali. Zato smo se odločili, da se bomo proti njim borili,“ je izjavil omenjeni član skupščine.

Drugi katoliški politik, gospod John Biggs Davidson, pa pravi: „Če se umor s privoljenjem prizadete osebe uzakoni, bomo kmalu prišli do evtanazije tudi iz socialnih razlogov.“ Dr. J. Frost, tajnik Društva katoliških zdravnikov, je že svoj čas dal izjavo: „Naša organizacija se bo bojevala proti vsakemu poskusu, da se evtanazija uzakoni. Sicer sem pa od svoje strani prepričan, da je splošno mnenje zdravnikov, pa naj bodo katoličani ali nekatoličani, proti evtanaziji,“ umoru neozdravljivo bolnega človeka, povzročeni iz usmiljenja.

Cerkev je evtanazijo vedno obsojala. Pij XII. jo je označil za grozno, nemoralno, pogubno. Zadnji koncil jo je v konstituciji o Cerkvi v sedanjem svetu tudi izrecno obsodil: Med različnimi načini krivičnih umorov človeka poleg odprave plodu, umora nerojenih otrok in prostovoljnega samomora, imenuje tudi evtanazijo, povzročitev smrti bolniku, ki ima neozdravljivo bolezen, iz usmiljenja. Vsa ta dejanja so sama po sebi sramotna, ponižujejo civilizacijo in ljudi, ki jih izvršujejo, popolnoma nasprotujejo pa tudi časti, ki gre Stvarniku in njegovi večni postavi.

Jezus Kristus —
obljubljeni odrešenik

Obljuba Odrešenika, ki jo je Bog dal v raju Adamu in Evi, se je v svojem bistvu ohranila med vsemi starimi ljudstvi, a je bila izmaličena po njihovem poganskem mišljenju, kakor se je to zgodilo tudi z ostalimi resnicami prvotnega razodetja. V samem izvoljenemu ljudstvu je podoba obljubljenega Odrešenika utrpela obžalovanja vredne potvorbe.

Obljubljeni Odrešenik se je v judovskem narodu imenoval Mesija, v grškem jeziku pa Kristus, kar pomeni Maziljenec. Kakor so bili namreč maziljeni izraelski duhovniki, kralji in včasih tudi preroki in so se zato imenovali maziljenci Gospodovi kot nosilci božje službe in božjega poslanstva, tako je moral biti tudi bodoči Odrešenik v najpopolnejšem pomenu imena Mesija, Kristus, Maziljenec, ker mu bo dana polnost božje oblasti in milosti, sicer ne ravno po materialnem, liturgičnem maziljenju, ampak po Svetem Duhu, ki bo izlil nanj vse svoje darove (Iz 11, 2). V tem pričakovanju pravi David, da bo bodoči Mesija „maziljen po Bogu z oljem veselja“ (ps 44, 8).

V Novi zavezi se ime Mesija ali Kristus dvakrat prilašča Odrešeniku. Tako pravi Samarijanka Jezusu: „Vem, da pride Mesija, ki se imenuje Kristus“ (Jan 4, 25). Apostol Andrej pa pove svojemu bratu Simonu: „Našli smo Mesija, (kar pomeni Kristus-Maziljenec)“ (Jan 1, 41).

Mesija je tedaj ime, ki združuje v sebi vse naslove, službe in oblasti obljubljenega Odrešenika. Ma-

ziljen s polnostjo darov Sv. Duha bo Duhovnik, Kralj in Prerok; bo Sin božji in Sin človekov, sin Davidov, najvišji Učitelj človeškega rodu, čudoviti svetovalec, močni Bog, Oče prihodnega veka, Knez miru, Emanuel, to je Bog med nami (Iz pgl. 8 in 9).

Mesijanske prerokbe

Po času gredo te prerokbe nazaj prav v prve začetke človeške zgodovine in se nato nadaljujejo vse do časa Kristusovega nastopa. ko ga Janez Krstnik, zadnji od starih prerokov, predstavi ljudstvu kot tistega, ki ga pričakujejo narodi.

So te prerokbe kakor žarki luči ki svetijo človeštvu v temo Stare zaveze. V njih se odkriva božja zamisel odrešenja in podoba Njega, ki naj postane Odrešenik sveta.

Temeljna važnost mesijanskih prerokb je v tem, da predstavljajo trdno podlago za vero v Jezusa Kristusa, potem ko je sprejeta vera v bivanje božje in v neumrjočnost duše. Njihova dokazilna moč obstoja v tem, da kljub različnosti preroških piscev in časovni oddaljenosti, ki jih loči, vse veže ena in ista misel glede zgodovinske Kristusove osebe, o katerem napovedujejo ne le njegov osebni značaj, ampak tudi zgodovinske okolnosti, v katerih se ho pojavil in veličastno delo, ki ga bo izvršil. Zdi se, kakor če bi sto slikarjev, ki so živeli v različnih dobah, nezavedno sodelovalo pri dovržitvi ene in iste čudovite oseb-

ne slike in to brez modela, brez osebne gledanja celotne podobe njega, ki so ga morali posneti.

Najstarejše mesijanske prerokbe napovedujejo o njem, da bo sin žene, ki bo kači glavo strla (1 Mojz 3, 15). Prebival bo v Semovih šotorih (1 Mojz 9, 27). Bo potomec Abrahama, Izaka in Jakoba (1 Mojz 22, 18; 26, 4; 28, 14). Prišel bo iz rodu Judovega, potem ko bo kraljevo žezlo vzeto od potomstva tega očaka (1 Mojz 49, 10). Je zvezda, ki izhaja iz Jakobovega rodu, ki jo je videl poganski prerok Balaam (4 Mojz 24, 17). Je veliki prerok, ki ga je napovedal Mojzes pred svojo smrtjo (5 Mojz, 18, 15).

Predstava Mesija, ki bi se v dobi očkav mogel zdeti samo človek, se v dobi kraljev izpopolni v tem smislu, da bo Bog sam stopil na zemljo in odrešil svoje ljudstvo. David ga gleda od daleč in mu poje slavo kot Sinu božjemu in svojemu Gospodu (ps 2). On bo najvišji in večni Duhovnik po redu Melkizedekovem (ps 109), ki bo daroval samega sebe v pravno daritev (ps 39). In kar je naravnost neverjetno, ta božji Sin in najvišji Duhovnik bo trpel silne bolečine in bo umrl na križu za grehe sveta (ps 21). Ves psalterij je poln misli na Mesija in na posamezne značilne dogodke njegovega življenja.

Osemstopenetdeset let pred Jezusovim prihodom se začenja doba prerokov-piscev, ki traja okrog tristo let. Vsak od njih poda o bodočem Mesiju, njegovem življenju

in delu značilne in dragocene poteze. Njegova mati bo devica (Iz 7, 14). Rodil se bo v Davidovem mestu Betlehemu (Mih 5, 2). Napovedan je čas njegovega rojstva po Danijelu: Ko preteče sedemdeset letnih tednov (9, 20-27). Obiskal bo drugi Zorobabelov tempelj (Ag 2, 8). Bo velik čudodelnik, a poln milobe in krotkosti (Iz 35-42). Prodan bo za trideset srebrnikov (Zah 11, 12). Njegovo zadostilno trpljenje je popisano po Izaiju prav tako živo, kot pri Davidu. Zdi se, kot da bi oba prisostvovala Jezusovemu križanju in smrti na Kalvariji (Ig 50 in sl.). Umrl kot daritveno jagnje, a njegov grob bo častljiv (Iz 11, 10). Po njegovi smrti se bo po vsem svetu razširilo njegovo kraljestvo (Iz 60). Na vseh krajih zemlje se bo Bogu darovala čista jedilna daritev, sveta maša (Mal 1, 11).

Vse te in številne druge prerokbe napovedi o Mesiju pripravljajo judovsko ljudstvo na njegov prihod. Nič drugega ne bo treba, da ga sprejmejo in priznajo, kot da njegov prihod in njegovo življenje postavijo v luč teh prerokb. In vendar se to ni zgodilo. Mesija je prišel v svojo lastnino in njegovi ga niso sprejeli (Jan 1). Kaj je bilo temu vzrok?

Mesijansko pričakovanje v Kristusovem času

Nekatere mesijanske prerokbe slikajo bodočega Mesija kot močnega kralja, osvoboditelja in

zavojevalca, ki si bo s silo meča podvrgel vesoljni svet. Tako mu poje kralj David: „Opaši si meč okoli ledij, mogočni junak“ (ps 44, 4). Vse to je v Judih vzbujalo nacionalno zavest in jih po neštetih ponižanjih navdajalo z upanjem osvobojenja in svetovne nadvlade. Jeruzalem, središče judovske vere in moči, postane glavno mesto sveta.

Ta nacionalistična predstava Mesija je ob Jezusovem času dosegla posebno porast. Dopolnili so se Danijelovi letni tedni. Judovo žezlo je prišlo v roke tujca Heroda. Rimljani so s svojo železno roko vladali nad Palestino. Zdaj mora priti Mesija in popeljati svoj ponižani narod v svobodo in slavo.

V egangelijih najdemo mnogo sledov te nacionalistične judovske prenapetosti. Ko Jezus pomnoži kruhe v puščavi, ga hoče navdušena množica proglasiti za kralja (Jan 6). Na cvetno nedeljo, ko Jezus izpolni preroško napoved svojega vhoda v Jeruzalem (Zah 9, 9), ga množica navdušeno pozdravlja: „Hozana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! Blagoslovljeno kraljestvo našega očeta Davida, ki že prihaja“ (Mt 21, Mr 11). Sami Jezusovi sovražniki ga tožijo pred Pilatom, da se dela kralja in nasprotuje rimskemu cesarju, odkrivajoč s tem svoje prepričanje, da bo imelo mesijansko kraljestvo političen značaj. Cel apostoli sami neprestano sanjajo o svetem izraelskem kraljestvu, ki naj bi ga Jezus ob-

novil. Kljub vsem nasprotnim Jezusovim izjavam in kljub njegovi smrti so po njegovem vstajenju še vedno prevzeti od tega pričakovanja. Ko gredo z vstalim Gospodom na Oljsko goro, da bodo priče njegovega vnebohoda, ga še vprašujejo: „Gospod, ali boš v tem času obnovil Izraelovo kraljestvo?“ (Apd 1, 6).

Jezus — Mesija

To tako splošno in v srca vsega naroda ukoreninjeno pričakovanje mogočnega in zmagovitega Mesija-Kralja je bilo prvi vzrok, da se Jezus v svojem javnem življenju že od začetka ni hotel predstaviti kot Mesija, čeprav so ga kot takega eni in drugi priznali, kot npr. apostol Andrej, ali Natanael, ki mu ob prvem srečanju pravi: „Učenik, ti si božji Sin, ti si kralj Izraelov“ (Jon 1, 49). Samarijanci ob Jakobovem vodnjaku se si-

cer sam razodene in kot takega priznajo Samarijani (Jan 4); a to je ostalo bolj skrito, brez javnih posledic. V splošnem pa se Jezus zakriva, vedoč, da ga ne bi ne ljudstvo in še manj njegovi voditelji kot Mesija sprejeli, njega, sina ubožnega tesarja iz Nazareta v Galileji. Sam Natanael je v teh predsodkih, ko ga Filip povabi k Jezusu: „Iz Nazareta more biti kaj dobrega?“ (Jan 1, 45). Prepričanje ljudstva je kar splošno: „Menda vendar Kristus ne pride iz Galileje?“ (Jan 7, 41).

Drugi vzrok Jezusove zadržanosti glede svojega mesijanskega poslanstva pa je bil tedanji politični položaj v Palestini, ki so ji vladali Rimljani. Judovski narod se jim je ponovno upiral, a Rimljani so v krvi zadušili vsako vstajo. Jezusova jasna izjava o njegovem mesijanstvu bi bila narod pognala v vstajo in vojsko in s tem v silno nesrečo. Da vse to prepreči Jezus zakriva svojo mesijansko čast in oznanja duhovno kraljestvo, v katerem se vstopa po pokori in veri, ki ne vodi ljudi v politične zmage, ampak v večno zveličanje.

Zaradi tega Jezus zahteva in sprejema naslov Mesija samo v fističnih okoliščinah in krajih, v katerih taka izjava ni povzročila zmotnih sodb in ni spravila v nevarnost njegovega dela. Tako se, kot že omenjeno, kot Mesija razodene Samarijanki in sprejme priznanje njenih rojakov. Petru na njegovo slovesno izjavo: „Ti si Kristus, Sin živega Boga“ (Mt 16, 16) odgovarja s tem, da to izjavo v pol-

ni meri sprejme in potrdi ter mu v priznanje obljubi prvenstvo v svoji Cerkvi, obenem pa učencem strogo zapove, naj o tem molče (Mt 16, 18-20). V splošnem se lahko reče, da Jezus zakriva svoje mesijanstvo na vseh tistih krajih in pred takim občinstvom, v katerem prevladuje zmotna ideja o političnem Mesiju, ki naj vzpostavi staro slavo izraelskega kraljestva, sprejme pa jo tam, kjer se čuti med svojimi, in še to z gotovo previdnostjo.

Ko pa je svoje javno učenje dokončal in postavil temelje svojemu duhovnemu kraljestvu-Cerkvi, tedaj pusti vse pomisleke in se javno predstavi kot Mesija. Tako potrdi na cvetno nedeljo v svojem slovesnem vstopu v Jeruzalem navdušeno klicanje učencev in množice in farizejem, ki se nad tem pohujšujejo, pravi: „Povem vam, da če ti umolknejo, bodo kamni vpili“ (Lk 19, 40). V noči pred svojo smrtjo stoji pred velikim zborom, kjer mu veliki duhovnik Kaifa zastavi usodno vprašanje: „Rotim te pri živem Bogu, da nam izjaviš, če si ti Kristus, Sin božji“. Jezus mu odgovori: „Sem“ in doda: „Povem vam pa: Poslej boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Vsemogočnega in priti na oblakih neba“ (Mt 26). Zaradi te slovesne izjave, v kateri se Jezus sklicuje in Danijelovo videnje, ki je bilo Judom dobro znano, ga obsodijo na smrt. Tudi pred Pilatom potrdi, da je Kralj, a pove, da njegovo

kraljestvo ni od tega sveta (Jan 18).

Po svojem vstajenju mu je vse na tem ležeče, da svoje učence potrdi v veri v svoje mesijanstvo. Dvema, ki na Veliko noč razočarana potujeta v Emavs, se ljubeznivo pridruži in jima v razgovoru zavrne njune politične predhodke o Mesiju ter jima po svetem pismu razloži upravičenost svojega trpljenja in smrti in duhovni značaj svojega mesijanskega poslanstva: „O nespametna in po srcu kasna za verovanje vsega tega, kar so povedali preroki. Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?“ (Lk 24, 26). Ko se na večer Velike noči prikaže apostolom v dvorani zadnje večerje, jim podobno govori: „Treba je, da se dopolni vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih. In odprl jim je razum, da so umevali pisma“ (Lk 24, 44-45). Tako je učencem postalo jasno, da ponižanje in trpljenje ter bridka Jezusova smrt nikakor niso v nasprotju z njegovim mesijanskim značajem, ampak da so nasprotno njegov bistveni znak, kakor je bilo od davnine prerokovano.

Po Jepsovem vnebohodu je naslov Mesija po apostolih za stalno pridružen njegovemu imenu. Jezus ostane za vse čase tudi Kristus — Mesija — Maziljenec.

Naše bistveno, temeljno zadržanje do Jezusa Kristusa je vera v njegovo božanstvo in mesijanstvo. Ko sv. Janez sporoča v svojem evangeliju glavna prikazo-

vanja in čudeže ob Jezusovem vstajenju, pravi: „Zapisana so ta znamenja, da bi se vi uverili, da je Jezus-Kristus, Sin božji, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu“ (20, 31).

Z vero v Jezusa Kristusa pa je treba sprejeti tudi njegovo označilo in se v vsem podvreči božji volji, kakor je on to delal in učil. Iskrena pripadnost Jezusu Kristusu obstoji nadalje v popolni predanosti njegovi osebi, kakor to izpoveduje sv. Pavel: „Kristus je meni življenje in smrt dobiček“ (Flp 1, 21). „Živim v veri v Sina božjega, ki me je vzljubil in zame dal samega sebe“ (Gal 2, 20).

Ta vera in predanost Jezusu Kristusu je milost božja, je božji dar. Bog jo naklanja tistim, ki si jo žele in se zanjo z dobro voljo in blagim srcem prizadevajo. Tega naj nihče ne pozabi, tudi tisti ne, ki se zdi v veri popolnoma potrjen. Neštete žalostne priče naših dni nas potrjujejo v zavesti človeške slabosti. Za vse čase, za vse kraje in za vse stanove velja apostola Pavla opomin: „Kdor torej meni, da stoji, naj gleda, da ne pade“ (1 Kor 10, 12).

Alojzij Košmerlj

Z A M L A D I N O

ME IN NAŠE SRCE

Prijateljstvo je v tvojih letih izredne važnosti, tvoja duševnost izredno teži po iskreni prijateljici.

Izberi med sošolkami in tovarišicami pravo prijateljico, čigar vdanost te dviga, ti očiščuje dušo, njen vpliv zmanjšuje tvoje napake.

Če se pod njenim vplivom čutiš boljša, bolj povezana s sošolkami, tovarišicami, krotkejša doma, se raje učiš in delaš, tedaj je ljubljena oseba vredna tvojega spoštovanja, tvojega prijateljstva, ti je vodnik, kateremu lahko slediš.

Oblikovanje in razvoj osebnosti.

Tista deklica, ki si pred kratkim bila, je zrasla v mladenko.

Za tabo so leta neodločnosti. Neznosna deklica, ki je postavila na preizkušnjo potrpežljivost svojih staršev in profesorjev, je postala prijetna in ljubka mladenka.

Medtem, ko se tvoj duh bogati v študiju, si krepiš svoje telo pri delu, športu, igrah, telovadbi na prostem, na dobro izrabljenih počitnicah. Tvoja osebnost se je probudila in usmerila. Vsak dan bolj se utrjuje v bodočnost.

Študij.

Študij opravlja važno vlogo v tvojem oblikovanju. Pomaga ti voditi in uravnovesiti tvoje čustvene sposobnosti, ki postajajo v tebi tako močne in bogate. Potom študija si bolj odprta za splošne ideje. lažje nepristransko sodiš, si bolj zmožna razmišljevati, biti skromna, razsodna. Študij je poleg drugega zdravo opravilo za tvoj duh, brez katerega bi bila v nevarnosti, da bi preveč mislila nase in brezpomembno zapravljala čas.

Nesoglasja.

Doba nesoglasij. Kar naenkrat te obvlada sebičnost in iščeš osamljenja, potem bi se zopet naenkrat vsa razdala v navdušenju svojim sošolkam, profesorjem, bližnjim. V tej dobi se lahko zaljubiš v daljnje, neresnične, skrivnostne osebe.

Osebna vera.

Če si ohranila svojo vero, boš hranila za vedno spomin na neprecenljive darove in napore, ki si jih izvršila, da bi izpolnila božjo voljo, si pridobila in povečala kreposti, razumela in bolje živela svoj ideal. Vera, ki je svobodna vseh slabosti duha, je važen činitelj v tvojem življenju, kakor bo pozneje vir moči, sile, moralna trdnjava, moč srca in ljubezen do dolžnosti.

Glejmo naprej.

Na ta način oprta na tiste, ki te ljubijo: tvoja mati, družina, prijateljice, učiteljice; močna v svojih moralnih čustvih in v veri, razsvetljena po razumnosti, izoblikovana po študijih boš brez dvoma dosegla razvoj in trdnost svoje osebnosti.

Dati in sprejemati, opazovati in delovati, delati in se razvedriti, obvarovati in da se čutiš zaščitenaa., vse to se bo zbiralo v čudoviti harmonični spev mladosti, ki ima svojo skrivnost v plemenitosti tvojega srca, zaradi katere te bodo odlikovali, spoštovali in ljubili. kjer koli boš živela.

Priredila M. Mt.

DANIJELOVE ZGODBE

5. DECEMBRA. Srečal sem Jožeta na cesti. Najprej sem imel namen, da se mu izognem, potem sem pa videl, kako je utrujen porival kolo po klancu navzgor, pa sem se mu pridružil, da bi mu pomagal. Prijel sem za kolo in ga peljal. Nekaj časa sva tako hodila brez besed, nato pa me je Jože pogledal.

„Nič ne rečeš, Danijel?“

„Nimam nič povedati!“

„Kako ti gre?“

„Slabo!“

Tako sem se začel šaliti, da bi vse skupaj ne izgledalo resno. A Jože je razumel, kaj sem hotel reči, in je prijel za ponujeno roko.

„Težave v ljubezni?“

„Da.“

„Lucija?“

„Da.“

Potem sem mu vse razložil.

„Ubogí Danijel. Gotovo veliko trpiš, vendar sem jaz kar pričakoval kaj takega: premlad si še in ona tudi. Poglej, meni se zdi, da zate še ni čas, da bi ljubil dekle. Ne ker bi bil tega nezmožen, marveč zato, ker ti še nisi pripravljen za bodočnost samostojnega življenja. Zato je bolje počakati, ne si pustiti ukrasti srce. Tako se preprečijo boleče ločitve. Ob teh vedno nekdo trpi, krvavi in vsaka krvavitev povzroča slabost.“

„Ampak jaz ne morem ne ljubiti!“

„Priznam to, jaz tudi ne. A tu ne gre da ne ljubimo, temveč da ljubimo na drug način, druge ljudi. Življenje samo je vredno, da ga ljubimo, in ne samo dekleta.“

„Moje življenje? Gnusi se mi. Ni za nobeno rabo.“

„Prav za to bi se izplačalo, živeti drugače.“

Jože se je naslanjal name, kot da bi me, utrujen, potreboval. Govorila sva še dolgo časa. Pripovedoval mi je o svojih delih, v katerih večkrat naletava na težave; vendar jih premaga s pomočjo ideala.

„Vidiš Danijel? Jaz imam s seboj Gospoda. Jaz verujem Vanj. Kadar zaidem v težave molim, potem pa obiščem nekega zelo prijaznega duhovnika, ki mi pomaga. Ti bi moral tudi tako narediti.“

Že precej časa je preteklo, kar sva prišla do doma; govorila sva na dvorišču; pozno je že bilo, ko sva se poslovila.

Doma so me čakali; ata je bil že nestrpen.

„Nisi videl koliko je ura? Pa se še vedno zabavaš.“

Tako me sprejemajo. Vendar sem se res dobro „zabaval“ z Jožetom. To ti je fant...!

V POSTELJI (pred spanjem). Ne razumem še vsega, vendar se mi zdi, da ima Jože prav. Nič me ne bo odvrnilo od Lucije, če ne dam nekega smisla svojemu življenju.

Zgraditi novo življenje. Pričeti znova od začetka in priti do močnega značaja, ki je kaj prida. Ampak, kako? Nikoli ne bom zmogel tega! Nimam volje, vkovan sem v lastno ošabnost, samoljubje in nizkosti!

Če bi imel korajžo bi, kakor mi je Jože namignil, obiskal patra. On bi mi morda pomagal.

(Priredil A. M.)

Bo še

ZANIMIVA ŠOLSKA NALOGA

V četrtem razredu osnovne šole v Berlinu je učitelj dal učencem pismeno nalogo, v kateri naj bi podali svoja mnenja o dijakih. Odgovorili bi na štiri vprašanja.

1. Kaj mislim o dijakih.

Na to vprašanje so skoro vsi učenci izrazili ugodno mnenje o dijakih, češ da več mislijo kot drugi ljudje, da hočejo svobodo in pravičnost, boljše šole in boljši svet. Le ena deklica je imela pomisleke glede vedenja dijakov; pripomnila je, da bi se ne smeli tako upirati, kadar jim ni kaj po volji; da bi ne smeli takoj letati po ulicah, temveč naj bi prej poskusili zadevo urediti na drugačen način, npr. naj bi se pri-tožili pri svojih predstojnikih.

2. Kaj pravijo o študentih drugi ljudje (starši, sosedi, ljudje, s katerimi pridejo skupaj)?

Na to vprašanje so skoro vsi učenci odgovorili strahotno porazno. npr.: „Neki mož je dejal, da malo ceni študente“, ali „moji starši pra-

vijo, da ne bi smelo biti študentov“. Nekemu učencu je odrasel moški rekel, da bi bilo študente treba poslati v Vietnam, jih zapreti, linčati, pobiti, pognati iz dežele, izgnati iz Berlina. Drug za drugim poročajo, da jim je oče rekel: „Kadar študentje lučajo kamenje in kaj razbijajo, bi jim morali streljati tik pred noge, da bi zbežali.“ „Študente je treba uničiti, prepeljati v Vietnam, ali poriniti v plinske celice.“ Neka žena pa je rekla: „Ti psi! Zgrabila bi strojnico in streljala nanje.“ Umor, nasilje se v teh otroških odgovorih v raznih variantah navaja kot sredstvo za reševanje družbenih in političnih vprašanj. Samo eno dekle je po navedbi ene učenke izjavila: „Zelo cenim študente, ker pogostokrat upravičeno demonstrirajo. Toda njihov upor ni vedno na mestu.“

3. Kaj študentje hočejo?

Deček na primer, ki je še pravkar hotel v množico študentov streljati, odgovarja: „Študentje hočejo, da bi na svetu ne bilo toliko krivic, hočejo da bi ne bilo nobene vojne več, temveč mir med vsemi narodi na zemlji.“ Tudi součenci ugotavljajo: „Študenti demonstrirajo za pravično stvar, hočejo mir v Vietnamu, boljše profesorje, boljše gimnazije.“ „Po mojem mnenju nam hočejo pomagati. Hočejo svobodo in pravičnost in so to tudi zahtevali glede Biafre, kjer mnogi stradajo.“

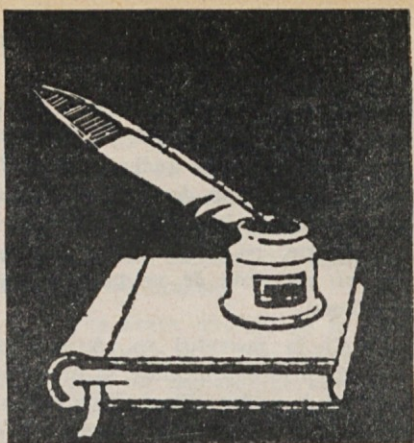
4. Kaj študentje napačno delajo in kaj bi jim mogli svetovati?

Na to vprašanje učenci prostodušno odgovarjajo: „Študentje lučajo kamne, razbijajo šipe. Morali bi bolj mirno protestirati, ne kameinja metati in ne zažigati avtomobilov. Morali bi bolj mirno protestirati, pa bi več dosegli. En učenec izraža bojazen, da ravno zaradi demonstracij državna oblast ne bo ugodila študentom. Posebno so učenci zaskrbljeni zaradi požiganj avtomobilov in se zaradi tega čutijo osebno

Na podlagi teh otroških izjav je Uršula Schaaft, očitvidno pedagoginja, napravila sledeče zaključke: Šola in dom, ki bi morala vzajemno vzgajati, dejansko tega ne vršita. Razumljivo je, da imata oba vzgojna činitelja lahko o kakem vprašanju različna mnenja. To še ne bi bila nesreča, če bi obe strani znali svoja mnenja po otroško pojasniti in utemeljiti. Da so v demokraciji možna različna mnenja, smejo tudi otroci vedeti. Tako bi se navajali na prilagoditev življenju v pluralistični družbi. Pretresljivo pa je, ko ugotavljamo, kakšne odgovore, utemeljevanja in pojasnila dobiva mladina na razna važna vprašanja v domači hiši in v družbi. Največkrat namesto dokazov in pojasnil, nesmiselna fraza kot ona: „študentov ni treba“. Lahko si mislimo, kako ti nazori iz predpotopne dobe v otroški duši zavirajo vsak vzpon

M. L.

MLADINSKA POŠTA

POMAGAJTE MI

Včasih se mi je zdelo, da Slovenci previsoko postavljamo svojo vernost v primeri z domačini ali tujci. Scdaj bi mislila, da imamo prav. Zaročena sem s fantom, sinom tujcev. Ima me rad. Zaradi mene je v vedenju obziren. A čutim, da mu vera verjetno nikdar ne bo prešla v vsakdanje življenje. Koliko pravice imam, da si pripravljam svojo srečo in koliko dolžnosti, da ohranim kljub temu na višini od staršev vcepljeno versko življenje? Včasih zaradi tega zelo trpim in dvomim. Gre za mojo srečo in vero obenem. Kaj mi svetujete?

Drago dekle, ne vem če bom mogel v nekaj stavkih povedati vse kar bi Ti želel in moral, da bi vsaj malo osvetlil kopico problemov, ki so skriti v Tvojem vprašanju.

Najprej priznajmo, da je tudi

med nami Slovenci mnogo površne vere ali celo nevere in da je med domačini najti mnogo plemenitih in globokih katoličanov.

Vendar v Vajinem primeru je razlika v globini vere, razlika v verski tradiciji, razlika v narodnosti... in tu leži problem. Ljubezen in zakon morata temeljiti na močnejših temeljih kakor na zunanjem dopadenju, telesni privlačnosti in obzirnem vedenju. Vera je več kot nekaj zunanjih obredov, vera pomeni določen pogled na življenje in večnost, na stotino problemov, ki jih skupno življenje v zakonu prinese.

Razume on pod ljubeznijo isto kar Ti? So Vama otroci isto? Kaj je žrtev zanj, ki bo oče, kaj za Te, ki boš mati? Kaj je družina, kaj zvestoba? Razlika v veri, v globini vere je lahko razlika v mišljenju in presojanju sveta, dobrega in zlega. Kaj naj bi bilo potem tisto, kar

Vaju bo vezalo? Telesna privlačnost je za življenjsko vez — premalo.

Kaj vaju v resnici družijo? Kaj imata skupnega? Praviš, da Te ima fant rad, ali imaš tudi Ti njega? Je Tvoja ljubezen dovolj močna, da bo zmožna v njem zbuditi živo vero? Če ne, bo kmalu konec ljubezni, ali pa vere, če ne pred — pa v zakonu.

Moli in posvetuj se. A končno vedi, da privedejo razlike, ki jih omejnajaš ali do prilagoditve ali do zloma. Se boš Ti prilagodila njegovi plitvosti, ali on Tvoji veri, ali pa bosta spoznala, da sta se motila v izbiri.

In kaj bo potem?

Ne pozabi, da je naša vera, vera veselja pa tudi — odpovedi.

Bog Ti pomagaj pri odločitvi.

VEM, DA SMO NERODNI

V eni izmed zadnjih številčk „Duhovnega življenja“ sem slučajno bral med 'Družinsko pošto' navodilo staršem, da bi sinovom in hčerkam pokazali plemenito stran ljubezni. Na mladinskih plesih ali čajankah smo fantje včasih nerodni ali celo iščemo bolj užitek kot pa pošteno družabnost. Ali bi morali brati argentinske ali slovenske knjige, ki govore o moralnosti in lepem vedenju na plesih, ali organizirati po mladinskih zvezah nekajkratne razgovore o lepem vedenju in pravem medsebojnem spoštovanju fantov in deklet?

Vsak doraščajoči fant je do neke mere neroden. To je posledica raz-

voja in samo na sebi ni posebna nesreča, kajti ta nerodnost z leti mine. Vendar se mi zdi Tvoj zadnji predlog prav posrečen. Mladinske organizacije naj pomagajo najprej, da boste dobili pravilen notranji odnos do deklet in obratno.

Potem pa slede vaje o lepem vedenju in končno skupne debate in razgovori o stvari. Važno je, da izvajate to vzgojno nalogo pod vodstvom vzgojiteljev ali staršev. Sami boste težko držali pravo smer in mejo, ker pač preživljate kritično življenjsko dobo v kateri nujno potrebujete opore.

Pa še na nekaj bi Te rad opozoril: res, da je lépo, uglajeno vedenje važno, vendar ne pozabite pri tem na vsebino. Pošteno in dobro srce pa jasna, bistra glava sta končno še vedno najvažnejša za uspešno naravno in nadnaravno življenje.

ČUT ODGOVORNOSTI

Vidim, da današnja mladina nima več nobenega čuta odgovornosti in da je bolj nagnjena k izživljanju, kakor je bila v prejšnjih generacijah. Samovzgoje in značajnosti sploh ne pozna.

Tako posploševanje in obsojanje ne pripelje nikamor in v celoti tudi ne odgovarja resničnosti. Vsaka mladina ima dobre in slabe lastnosti, ideale in zablode. Ker ni izkušena, gre rada za zgledom starejših in podlega vse vrste vplivom, katerim je izpostavljena. Staremu Francozu, ki je grajal današnjo mladino, češ

da je razuzdana in da ne bo mogla dvigniti Francije, je neki mladinec zavrnil: „Zakaj ste jo pa pustili, da je padla?“ Mladina je dolžna sama sebe vzgajati, starejši pa so dolžni storiti vse, da ji pri tem pomagajo in da od nje odstranijo pohujšanje.

JE DOVOLJ, DA SI POŠTEN?

Moj stric pravi: „Končno je vseeno, kaj veruješ ali če sploh kaj veruješ. Glavno je, da si pošten. In to je dovolj!“ Ali je to res dovolj?

Predvsem: Če bi bilo v resnici vseeno, kakšni veri človek pripada, čemu se je potem Odrešenik toliko trudil, da nam prinese pravo pojmovanje Boga? Po današnjem pojmovanju je pošten in nraven tisti človek, ki je hitro plačal svoje dolgove, ki ga ni mogoče ujeti v laži, ki ne povzroča javnih pohujšani, če je lepo oblečen in če more taka svojstva pokazati pred svojim zakonitim očetom. Kaj pa se skriva v notranjosti takega človeka, ve le Bog.

Človeški družbi so res potrebni poštene ljudje. Toda na popolno poštenost je mogoče računati le pri ljudeh, ki žive v strahu božjem. In če najdemo med brezverci poštene in značajne ljudi, bodimo prepričani, da je njihovo poštenje utemeljeno na religioznosti. Krščanska preteklost je naše življenje že tako globoko prežela s Kristusovimi mislimi, da se tudi tisti, ki misli, da je pošten brez vere, še hrani z močjo krščanstva.

VERUJEM TO, KAR VIDIM

Danes se splošno slišijo te'e fraze: Učenjaki ne verujejo, torej tudi nam ni treba verovati. Verujemo samo to, kar razumem in vidim. Znanost in razum zadostujeta. Kako naj sodim o teh frazaz?

Vse te fraze izvirajo že iz dobe prosvetljenstva in so bile neštetokrat ponovljene in neštetokrat zavržene. Vernih učenjakov je po zadnjih statistikah Združenih narodov več kot nevernih. Če neverni učenjaki vedo, kaj pravi znanost, ne vedo, kaj uči vera. Mnogi neverni učenjaki so neverni samo zato, ker niso imeli prilike, da bi se poglobili še v verska vprašanja.

Kar človek razume in vidi, tega mu sploh ni treba verovati, to ve, da je tako. Stvari, do katerih se ne moremo povzpeti s svojim razumom in po izkustvu, verujemo zaradi avtoritete tistega, ki jih razume in razodene, to je Boga.

Znanost in razum moreta služiti v dobro ali slabo, zato sama ne zadostujeta. Potrebna je še vera, ki ju navaja k dobremu in odvrača od hudega.

KAJ TO POMENI?

Papež Janez XXIII. je hotel Cerkev podanažnji i, papež Pavel VI. pa jo hoče poglobiti. Kaj prav za prav pomenita in hočeta povedati ta dva pojma?

Podanašnjenje ali, kakor je rekel

papež Janez XXIII., „aggiornamento“, ne želi Cerkve samo obleči v novo obleko, ki bi ugajala okusu modernega človeka. Prvenstveno želi razgibati vse, večkrat skrite in prитайene sile Cerkve, da bi se sedaj, danes, po nas. po Cerkvi v današnjem svetu ureničile prošnje očenaša in oživitvoril program evangelija in Jezusovega govora na gori. Da pa se more Cerkev tako podanašnjiti, je najprej potrebna njena poglobitev (approfondimento). K tej poglobitvi poziva Pavel VI.: Če se Cerkev hoče obnoviti in stopiti v učinkovit razgovor s svetom, je potrebno, da se najprej poglobi vase. Najprej se mora sama zopet zavedati, kaj je, kakšno je njeno poslanstvo. Vsak kristjan mora vedeti, v kakšnem smislu je tudi on Cerkev, kako v njem živi in deluje Cerkev, kako naj prav on izvrši poslanstvo, ki ga je Cerkvi dal Kristus.

POROKA IZ USMILJENJA

Ali naj se poročim s fantom, ki je invalid, pa čutim do njega samo usmiljenje. Trudim se, da bi ga ljubil, pa ga ne morem.

Usmiljenje ni tista ljubezen, ki naj fante in dekleta privede v srečni zakon. Če čutim do nekoga usmi-

ljenje, pomeni, da mu hočem v njegovi stiski pomagati. Toda to ne pomeni, da delim z njim njegovo mišljenje, da so najini nazori enaki, najini cilji istovetni. Ljubezen, ki privede v sročen zakon, obstoji pa prav v enotnosti dveh duš, dveh src. Ljubezen zakonec mora biti brez-pogojna, brez pridržka, pripravljena sprejeti žrtve, ki jih bo skupno življenje gotovo terjalo.

Poroke iz usmiljenja res niso posebna redkost, toda skušnja dokazuje, da so tudi zakoni malokdaj srečni. Zato vam poroko iz usmiljenja odsvetujemo.

Niste prav ravnali, ko niste fantu takoj, ko vam je začel skazovati ljubezen, povedala, kaj čutite. Pisala ste mu celo prijateljska pisma, ki jih je fant razumel kot pozitiven odgovor na njegovo ljubezen. Tudi vaše obiske v času bolezní je razumel v tem smislu.

Njegova invalidnost daje zdaj vsej zadevi nekoliko bolj tragično ozadje.

Kaj storiti? Z resnico na dan. Če ga ne morete ljubiti, mu to povejte morda v pismu, morda po njegovih starših. Resnico povejte jasno in obzirno. Iskreno mu želite, da bi dobil ženo, ki bi ga globoko ljubila. Tudi mi mu to želimo.

Čistost je nemogoča in smešna pustolovščina, če nimaš na razpolago drugega kot prepovedi. Je pa možna, lepa in napolnjujoča z bogastvom, če se opira na nekaj pozitivnega: ljubezen do Boga, živo, polno ljubezen, edino, ki je sposobna nasiliti neskončno hrepenenje po ljubezni, ki napolnjuje naše človeško srce.

PRIPRAVA NA ZAKON

Večkrat imamo priliko slišati: A in B se v zakonu ne razumeta. Imata različne značaje in se ne ujemata v ničemer. Ali ne bi bilo bolje, da bi se razšla, saj jima dnevi ne prinašajo drugega, kakor večer prepir?

Na žalost pozabljamo, da je prav razlika v značajih čestokrat podlaga prave sreče med zakoncema — seveda, če zmoreta to razliko pravilno uporabljati.

Napačno je, če npr. mož misli, da mora biti žena vedno istega mišljenja, kakor on, ali pa obratno. Mož je mož in žena je žena in že zaradi tega se ločita ne samo fizično, temveč tudi razmotrivata in presojata vsak na svoj način. Če se tega zavedata in tudi drug drugega poznata, je to podlaga lepi harmoniji.

V čem mož in žena soglašata in v čem se ločita?

Soglašata in ujemata se npr. v načinu skupnega življenja v svojem domu, verjetno imata tudi več ali manj isti odnos do življenja izven doma. Soglašata v načinu vzdrževanja doma, vzgoje otrok, v njunem osebnem, intimnem življenju itd.

Ločita se v osnovnem (bistve-

nem) pogledu ter v osebnem (podrobnejšem) pogledu.

V osnovnem pogledu se ločita, ker je Bog določil možu nalogo in dolžnost očeta, ženi pa materinstvo.

V zakonu mož aktivno deluje (on izbere ženo, pripravlja pot v zakon in lasten dom, je gospodar družine, ker ima oblast, mora pa tudi svojo družino, ženo in otroke varovati pred zunanjim življenjem — otroke čokler ne dorastejo, ženo pa, ker po svojem telesnem ustroju in zaradi naloge materinstva čestokrat rabi počitek in oporo.)

Ženo si mora mož prisvojiti! Žena pa se mora posvetiti domu, tu naj ustvarja vzdušje miru in vedrosti. Je kraljica doma in njega srce. Mož pa je glava doma.

Žena in mati se mora posvetiti otrokom z ljubeznijo in odpovedjo od dne, ko začuti prvi utrip njihovega življenja v svojem telesu.

V osebnem oz. podrobnejšem pogledu pa se mož in žena ločita, tako telesno, kot duševno.

Telesno se ločita, ker je mož krepke rasti in močnejši ter je od Boga ustvarjen za glavo in vodjo družine.

Žena je po telesu nežnejša, ustvar-

jena za materinstvo, njen organizem je prav tako ustvarjen za lažja dela. V času nosečnosti ima različne težave, ki povzročijo, da zato ni vedno nasmejana in spočita. Mož se mora tega zavedati in čestokrat potrpeti z njo, da ne pride do nepotrebnih trenj in prepиров. Tudi žena mora samo sebe poznati in mora v takšnih primerih vse storiti, da njeno telesno, pa tudi duševno nerazpoloženje ni preveč vidno.

Duševno se ločita v več oblikah, npr. v mišljenju, čustvovanju, presojanju. Zanimivo je videti, kako mož in žena sprejemata oz. dojemata npr. lepoto kakšne pokrajine —! seveda jo različno! Mož jo vidi v celoti, v glavnih obrisih. Žena pa jo zaznava v malenkostih, opazuje podrobnosti itd. Zakaj?

Mož je po naravi določen, da vodi družino, za katero nosi vso odgovornost. Mora jo vzdrževati, mora skrbeti za njo. Zato mora delati načrte, premišljevati mora možnosti, katere ima na razpolago. Zato mora gledati vse stvari bolj oddaljeno, da jih lahko dojame v celoti.

Zato čestokrat živi med trgovskimi posli, saj je odvisen od dohodkov in izdatkov. Ker mora vse življenje gledati v celoti čestokrat obide malenkosti in drobnejše ter natančno opazovanje. V tem pa mu pripomore žena. Navadno živi doma in je obložena z malenkostnim delom — zato zmore delovati in opazovati v podrobnostih. Potrpljenje in zmožnost ima, da dom lepo opremi, da se posveti pravilni prehrani svoje družine, da prevzame in vodi vzgojo otrok.

Mož, ki gleda življenje v celoti, in žena, ki ga gleda v podrobnostih, se na ta način lepo ujemata.

Ločita se v čustvovanju.

V možu je razvit čut po oblasti, po dosegi dobrega družbenega položaja, dobrem mestu v poklicu. To ga tako prevzame, da čisto zanemarja, oz. preide vsakdanje dogodke v družini. Žena pa z njimi živi, položi vanje svoje srce in če zapazi pri možu premalo ali prehladno zanimanje zanje, je zmožna močne reakcije. Pravimo, da mož misli z glavo, žena pa s srcem. Žena je nežna v čustvovanju, hitro je srečna, a tudi joče z lahkoto, zmožna je deliti ljubezen in v vse, kar jo obdaja, položiti svojo dušo. Kot mati navadno lažje dojema želje in namene svojega otroka. Mož se čustvom le redko popolnoma preda, ali samo za prav kratke hipe. Takoj ga prevzame meta preudarnost in morda tudi preračunanost. Zato trdimo, da je njegovo presojanje treznejše od ženinega, ker se le-ta preveč predaja čustvom.

V vsakem primeru pa je važno, da do zaželenega cilja oba prideta, čeprav po različni poti. Mož naj se ne čudi in naj ne zavrača ženino nihanje, žena pa naj se ne čudi nad preračunljivo hladnostjo in treznostjo moža.

Vsak zase sta, kakor ju je Bog ustvaril.

Tudi vero žena močneje dojame, nego mož. Seveda imamo mnogo mož, ki so zelo verni, celo v zgodovini so znani. Razlika med možem in ženo je, da žena sprejema vero

---

VPRAŠANJA:

I. Ali znaš opazovati?

1. V čem mož in žena soglašata?
2. V čem je razlika med možem in ženo?

II. Ali znaš presojudati?

1. Kaj misliš o moški in ženski duševnosti?
2. Ali je bolje, da zakonca vedno enako misliča — da ali ne? Zakaj?
3. Ali so družinski razgovori priporočljivi?
4. Zakaj se moramo izogibati prepira? Ali je isto: prepir in razgovor?

III. Ali znaš delovati?

1. Kje boš iskal vzroke, če boš opazil, da se žena za tvoje delo ne zanima, ali pa če ti ne pokažeš dosti razumevanja in zanimanja za potek življenja v družini? Kako bi moral tozadevno ravnati?
2. Kakšno razliko opaziš med teboj in dekletom v verskem, čustvenem, telesnem in duševnem oziru?
3. Napiši na papir vse pozitivne in vse negativne lastnosti tvoje zaročenke oz. žene, na drug list pa napiši vse svoje pozitivne in negativne lastnosti, primerjaj jih in poišči, kaj imata skupnega. Skleni, da boš število točk, v katerih ne soglašata, čim bolj zmanjšal.

s čustvom, moža pa prevzame predvsem razumsko. Zato ima, navadno, trdnejšo in močnejšo podlago.

Kaj je pozitivnega v možu?

Positivno v njegovem značaju je, da je skrben, ročen, previden, preračunljiv, hraber, odločen, plemenit, nadarjen...

Negativno v njegovem značaju pa je ošabnost, grobost, krutost, skeptičnost, neodločnost, skopost, nagib zauživanja alkohola, razsipnost, pretirana spolnost...

V ženi je pozitivno: ljubeznivost, nežnost, čustvenost, spretnost, duševna globina, vernost, poslušnost, skromnost...

Negativno v njenem značaju pa je: demišljavost, razsipnost, maščevalnost, lenoba, opravljanje, razkazovanje...

Po mnenju p. Miranda prevladuje pri možu v 75% telesna ljubezen proti 25% čisti, duševni ljubezni; pri ženi pa ravno obratno: 25% telesne ljubezni proti 75% čiste ljubezni.

Tega se morajo zavedati predvsem dekleta, ki že imajo zaročenca. Mehiški pregovor pravi: možki gre tako daleč, kolikor mu deklice dovoli.

— V mnogih primerih deklice s svojo krepostjo in čistostjo in trdno voljo pomaga zaročencu, da ohrani svojo ljubezen čisto.

Čestokrat zapazimo, da se žena, ki je bila pred poroko vedno lepo in elegantno oblečena, po poroki zapusti. Izredno velike važnosti je, da

zna žena še po dolgih letih zakonskega življenja obdržati tisto privlačnost, ki je možu pred poroko tako ugajala. Ni potrebno biti oblečena po zadnji modi; snažna in okusna obleka, lepo počesani lasje itd., že pomagajo, da se mož vedno z zadovoljstvom ozira po svoji ženi.

V izkazovanju ljubezni pa na kratko označimo razliko med moževim in ženinim načinom:

mož, radi svoje aktivnosti rad uporablja glagol „ljubiti“ v prvi osebi — torej reče: ljubim.

Žena, čeprav tudi ona ljubi, se čuti sročnejšo, če pomisli in čuti, da je ljubljena.

Za zaključek še primer, že dolgo vrsto let poročene žene:

Nekoga dne je prišla za svinčnik in pričela pisati najprej vse dobre lastnosti svojega moža, potem pa še svoje in jih je primerjala.

Nato je napisala na isti način vse slabe lastnosti obeh in ju zopet primerjala — pa ji je zmanjkalo papirja!!

Vse zapisano je parkrat prečitata — nato pa dodala:

Čeprav sva tako različna, da imava kaj malo lastnosti skupnih, vendarle soglašava v eni: on me ljubi, jaz pa njega, kljub vsem našim napakam. To nama obema pomaga, da preideva morebitne neprilike in se tistih nekaj skupnih, enakih lastnosti tem bolj veseliva.

(Po knjigi „Tres para el matrimonio“, p. José Miranda)

Priredila D. P.

V D R U Ž I N I

DRUŽINSKI KOLEDAR

3. Vse okrog nas bo praznovalo na to prvo nedeljo v avgustu — kot že nekaj let — „otroški dan“. Čeprav ima praznovanje v veliki meri trgovski značaj, ga moremo tudi mi sprejeti kot družinski praznik s posebno pozornostjo do otrok. Iskreni izrazi ljubezni niso nikdar odveč. Potrebna toplota so, izhajajoča iz družinskega ognjišča, kjer neprestano gori ogenj medsebojne ljubezni požlahtnjene v zakramentalno milostjo sv. zakena.

Iznajdljivost staršev bo hitro našla primerno obliko za družinsko srečanje bratrancev in sestričen ter drugih sorodnikov in prijateljev. Tak dan je našim družinam posebno dragocena prilika za utrditev rodnega čutenja s prisrčno družabnostjo v domači besedi, pesmi in igri.

Otroci, ki so deležni polnosti slovenskega življenja, ne bodo imeli težav v notranjem odnosu do sveta, v katerem živijo.

17. Na nedeljo po Marijinem vnebovzetju romajo naše družine k Materi božji v Lourdes.

Ali smo se pripravljene odzvati vabilu na skupni obisk k Mariji dvakrat v letu tudi mi? Ji posvetiti dve od dvainpetdesetih nedelj v letu? Za skupno romanje kot so skupne naše potrebe.

Iskrena srečanja z nebeško Materjo so najbolj varen kažipot k Cilju.

24-LETNA BOLEČINA 81-LETNE MATERE

Gospa F. Č. D. je stara 81 let, Rodila se je v Polhovem gradu, v družini, kjer je bilo osem otrok. Svoj dom pa si je ustvarila v Ljubljani in je bila mati petih otrok. V temnih dneh po vojni pa je zgubila vse: oba sinova, dom in lastno podjetje. Pot po tujini jo je privedla v Buenos Aires, kjer živi skupaj z gospo hčerko in njeno družino.

Bili sva v njeni sobi: na stenah visijo slike njenega soproga, slike obeh sinov, hčerk in pokojne matere, v kotu stoji Marijin oltarček, nad posteljo visi križ — vse v sobi jo spominja in povezuje na njena najsrečnejša, pa tudi najbridkejša leta v življenju.

Gospa je svežega obraza in iredno bistra, spomini so ji jasni, a tudi s sedanostjo živi in jo — razume.

„Gospa D., kakšne spomine imate na domovino?“

„Pred revolucijo je bilo lepo doma. Četudi smo trdo delali, je bilo lepo. Med revolucijo sta bila strah in žalost. Strah za oba sinova, ki sta bila domobranca, žalost za toliko znancev in tudi sorodnikov, ki so jih takrat pobili.“

„Ali ste se mogla vživeti v Argentino in njene navade in običaje?“

„Od vsega začetka nisem mogla verjeti, da bomo ostali tukaj dalj časa. Zato se tudi jezika nisem učila. Danes mi je žal. Počasi, ko so tekla leta, sem prišla do prepričanja, da bom tudi jaz ostala tu, kot je ostal moj mož. V navade tuje dežele se je starejšemu človeku težko vživeti. Toda sedaj sem prišla do mnenja, da tudi pri nas ni bilo vse prav, kot tu ni vse slabo.“

„Mnogo razpravljamo o vzgoji sedanje mladine. Gospa, kaj se vam zdi: Ali znamo matere pravilno vzgajati svoje otroke?“

„Po mojem mnenju je sedaj vzgoja premehka in otroci imajo vsega preveč. Za matere je neobhodno, da za otroka veliko moli.“

„Gozd“ televizijskih anten na hišah dokazuje, da ima skoro vsaka družina televizijski aparat. Gospa pa je večino svojega življenja preživela brez njega. Njeno mnenje o tem modernem izumu je torej silno zanimivo.

„Kaj mislite o televiziji in njenem vplivu na družinsko življenje?“

„Radi televizije družinski pogovor mnogokrat odpade — in to, še celo pri nas, ko jo zmerno gledajo in jo gledajo samo takrat, kadar imajo čas za to.“

„Kaj menite o sedanji mladini?“

„O mladini vam ne morem mnogo povedati, ker nikamor ne grem. V ožjem stiku sem samo s svojimi vnukinjami, nad katerimi se pa ne morem pritoževati.“

„Tudi Argentino je zajela mini-moda. Kakšna se vam zdi?“

„O modi mislim zelo strpno — če le ni pretirana. Verjetno je več škode v zdravstvenem oziru.“

„Gospa, tri rodove ste preživela. Katera doba se vam zdi najboljša, tako v družbenem in družinskem življenju?“

„Zame je bila najlepša doba, ko so prihajali otroci, ko so rastle in ko so doraščali.“

„Mladina premalo moli, ni vztrajna. V cerkvi se je zelo pogreša. Mislim, da “nima časa”.“

Tiste dni, ko sem jo obiskala, smo v Argentini bili sredi študentovskih nemirov. Goreča Córdoba je bila vzrok, da sem gospo vprašala:

„Kaj mislite o študentovskih uporih po svetu?“

„O tem bolj malo vem, sem pa prepričana, da plačani agenti sil — radi katerih smo mi begunci — znajo izrabljati mladinsko navdušenost v svoje namene.“

„V Argentini in na splošno v Južni Ameriki so znane tkim. “Villas miserias”. Ali se vam njih nastanek zdi umesten in upravičen?“

„Po mojem mnenju živijo v teh žalostnih vaseh v glavnem ljudje, ki so prišli v Buenos Aires živeti brez dela — ali pa s čim manj dela.“

„Gospa, tudi v domovini smo imeli revne ljudi — vendar ni bilo toliko javnega nezadovoljstva, kakor ga imamo priliko opaziti tukaj, čeprav je kupna moč zaslužka večja nego doma. Kaj je temu vzrok?“

„V bistvu so bili pri nas ljudje bolj delavni, zato je bila revščina skrita. Mislim pa, da bi bilo pametno ljudi vzgajati k varčnosti in k zadovoljnosti z malim — da bi se res potrebnim lažje pomagalo.“

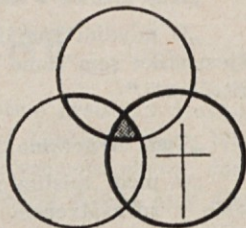
Gospa je med pogovorom vedno pogledovala slike svojih sinov...

„...komaj 22 in 18 let sta imela, ko sem ju zadnjikrat videla... Antonu ob slovesu še križ na čelo nisem utegnila narediti, tako hitro smo se morali posloviti... nikomur niso prizanesli, še mojemu najmlajšemu ne... le kje počiva?...“

Tako razmišlja in se vprašuje po 24 letih, odkar je pustila svoje srce v domovini, mati, ki ima 81 let.

Pavlina Dobovšek

ZAKON IN VERA

Če sta oba zakonca versko hladna ali celo neverna, nimata verskega problema, ker sta oba enaka. Ne zavedata se pa, da jima manjka najlepša duhovna razsežnost življenja. Da ne dihata s polnimi pljuči. Da imata mnogo več možnosti, postati nesrečna v zakonu.

Raziskovalci družbenih vprašanj so se prepričali, da je resnična in živa vera zakoncev najtrdnější temelj njune sreče. Zakon vzameta kot nekaj resnega, za kar sta odgovorna pred samim Bogom. Stalno prejetanje zakramentov ju sili, da preišljujeta svoje dolžnosti. Pred sveto spovedjo vsak pregleda svoje grehe in napake, se jih kesa in se sklene popboljšati. Ne obsoja preveč trdo svoje zakonske polovice, saj sta oba grešnika. Z Bogom v srcu si odpustita in se tako še trdnje skleneta v ljubezni. Daleč od njiju je misel na nezvestobo ali celo ločitev.

Poleg vernosti ima velik pomen tudi skupno udejstvovanje pri kaki cerkveni organizaciji. Spomnimo se, da vsako skupno „zanimanje in delo — druží“. Delo pri cerkveni organizaciji ima pa še to lastnost, da jima pogloblja znanje in utrjuje vero. Kadar družinske razmere ne dovoljujejo, da bi se oba istočasno udejevovala, doma drug drugega nadomestujeta, ker sta oba enih misli.

Kadar mož in žena nista istega mišljenja glede vere, je v nevarnosti njuno soglasje.

Kako je hudo, če nista npr. oba za spolnjevanje postne zapovedi, pride do nesoglasja glede rodnje otrok, nista oba za katoliško šolo ali za sodelovanje pri cerkveni organizaciji, nista oba za spolnjevanje ver-

skih dolžnosti in podobno. Koliko bojev vesti mora prestat i verna polovica!

Ljubeča se zakonca se morata v takih primerih odkrito pogovoriti. Priti morata na čisto v vseh spornih vprašanjih. Tisti, ki je veren, ne sme trpeti v svoji vesti! Če sama ne prideta na jasno, je treba vprašati modrega duhovnika. Tudi „Duhovno življenje“ odgovarja na vsakršna vprašanja.

Na vsak način mora npr. mož pustiti ženi, da spolnjuje svoje verske dolžnosti, žena pa naj uredi tako, da radi tega ne bo trpela ne družine ne dom. Zaveda naj se, da mož skozi njo gleda na vero.

Če je pa mož tisti, ki je bolj veren, mu mora žena pustiti prostost v izvrševanju verskih dolžnosti. On pa mora paziti, da bo v svojem nehanju in dejanju čim lepši vzor krščanskega moža — žena skozenj ocenjuje vero.

Tako bo tisti, ki je veren, dajal lep zgled z lepim zakonskim življenjem. Siliti pa nikar, vera se ne da prisiliti. Treba jo je izprositi z molitvijo. Daruj Bogu v ta namen tudi tisto žalost, ki jo občutiš, kadar misliš: „Ali bova združena v večnosti?“

F:

Kako gojimo v sebi čut za skupnost?

Ako hočemo biti srečni in druge osrečiti, moramo izkoristiti številne prilike, ob katerih bo rasel naš čut za skupnost.

Take prilike so npr. ko pazimo na to: da nikoli nikogar ne užalimo; da radi popustimo v nevažni stvari, saj nismo zato nič manj vredni; da obzirno upoštevamo občutljivost drugih; da se nad drugimi ne pritožujemo in jim ne očitamo; da znamo odstopiti, čeprav bi hoteli biti prvi; da na bližnjih vidimo predvsem dobre strani; da bližnjih ne opravljamo; da napake naših bližnjih oprostimo; da radi vršimo dela, ki koristijo skupnosti, čeprav se z njimi ne bomo postavili; da pazimo na predmete, ki so last skupnosti.

V cerkveni občini so bili „vsi enega srca in ene duše“ (apd 4, 32). polni navdušenja za Boga in Kristusa. Bili so „stanovitni v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah“ (apd 2, 42). Vsi so vedeli, da morajo biti oznanjevalci evangelija, vsi so z veseljem opravljali božjo službo in skrbeli, da ni bilo nikogar med njimi, ki bi trpel pomanjkanje.

Vsi bi morali vse storiti, da bi bila naša skupnost podobna tej prvi župnji.

DRUŽINSKA POŠTA

ZADRŽANJE NAŠIH ŠTUDENTOV

Ob študentovskih nemirih imajo tudi naši študentje možnost, da se opredelijo za eno od treh stališč: ali naj se upornikom pridružijo, ali naj stojijo ob strani, ali naj podajo objektivno rešitev? Če se odločijo za tretjo možnost, kako morejo spoznati in dokazati pravilnost svojega stališča?

Študent se bo znašel slej ko prej pred odločitvijo, ali podpreti kako gibanje, ali se mu pa upreti. Stati ob strani ni vedno mogoče niti vedno priporočljivo, čeprav utegne biti kdaj tudi to prava pot.

Ni mogoča odločitev, ki bi bila primerna za vse primere. Prvič — naj študent presodi, da je na univerzi za to, da študira in ne da se pretepa s tovariši ali s policijo.

Drugič — mora presoditi namen gibanja. To je, ne le debelo napisanih gesel — marveč pravi namen,

ki se za gibanjem skriva. Če se mu zdi, da je namen pravilen in v skladu z njegovimi načeli — naj ga podpre. Sicer naj ga pogumno odkloni. Odločitev ne sme biti sad strahu ali javnega mnenja, marveč prepričanja.

Tretjič — naj bo odločitev taka ali drugačna, ne se pustiti zapeljati od skrajnežev. Akademik mora znati zagovarjati svoje mnenje drugače kakor s pestmi in kamni.

Četrtrič — naj študent ne pozabi, da ni njegova naloga braniti vsega, kar skrajneži napadajo, da se ne znajde tako v taboru, ki ni njegov.

Študij krščanskega socialnega nauka bo pomagal tako študentom kakor staršem, da bodo med skrajnostmi našli pot, ki bo resnično njihova in ki se je ne bo treba sramovati, pa četudi bodo morali stopati po njej osamljeni.

Kar se pa tiče srednješolcev, naj

se v politična gibanja in nemire ne puste zapeljati pod nobenim pogojem, čeprav je primerno, da se za politična, gospodarska in socialna vprašanja, ki pretresajo svet, prično zgodaj zanimati.

INFORMIRANOST MLADIH

V zadnji številki „Duhovnega življenja“ sem bral med 'Družinsko pošto' napotke tistim, ki nameravajo študirati v inozemstvu. Bi smel vprašati: katere verske in ideološke postavke se vam zdijo temeljne važnosti, da bodo šli fantje in dekleta pravilno informirani v svet, morda v Slovenijo (poznanje sv. Urha npr. in dr.)?

Ne gre le za informiranost — marveč za zgrajenost. Zakaj smo katoličani, čemu smo se uprli komunizmu, čemu smo se začeli, potek in konec revolucije, v čem je zlo komunizma? V čem je vrednost svobode, kaj so nevarnosti zahodnega kapitalističnega sistema in kaj so nevarnosti marksističnega reda? Zakaj smo kar smo, kakšne dolžnosti ima mladina do domovine, v čem je razlika med omejenimi letoviščarji, ki gredo domov zato da razkazujejo svojo duševno praznoto in človekom, ki čuti poslanstvo?

Kaj je dialog in kaj indiferentnost do resnice? Kaj je klečeplavstvo? in kaj ponos? Zakaj se človek ne sme poniževati pred svojimi rablji niti pred rablji svojih očetov? Da nam resnica nalaga dolžnosti prav kakor ljubezen.

Vse to mora mlad človek vedeti in čutiti predno ga pošljete na pot, tembolj, ker prenekateri odrasli na to pozabljajo, tembolj ker dajejo slab zgled prav tisti, ki so prvi poklicani, da bi nas usmerjali.

Vprašujete o Sv. Urhu. Seveda naj ga pozna, a resnico o njem. Pa še resnico o Jelendolu, Grčari-
cah, Kočevju...

Vendar vse to ni zadosti.

Vsa informacija je brez smisla, če otroku ne daste ideološke formacije. Te pa ne morete improvizirati v štirinajstih dneh.

MODA

Kako naj starši mislimo o mini-modi?

Morda bi bilo bolje, če se vprašamo, kaj naj starši storimo ob mini-modi.

Res je, da se morala ne da meriti na milimetre in da ne gre za pravila, ki bi mogla določiti do pike natančno, kaj je primerno in kaj ne. Zato je vloga in naloga staršev precej širša, kakor mislijo nekateri.

Starši — posebno matere — naj otrokom že od zgodnje mladosti pomagajo razvijati čut za to kaj je lepo, kaj primerno, kaj dostojno, kaj smešno.

Dekletu je treba privzgojiti čut, da spoštuje sama sebe — to pa je več kot odločati o dolžini krila. Tako dekletu kot fantu se morata že zgodaj zavesti odgovornosti, ki jo nalaga njuno telo — do njiju samih in do njunih bližnjih.

Biti izzivalno oblečen ima v dru-

žbi, v kateri živimo svoj pomen in dekleta mora vedeti, da jo bodo po zunanjih znakih sodili in se temu primerno tudi do nje vedli.

Nek star in izkušen Argentinec mi je nekoč takole povedal: „Ni dovolj, da si pošten, moraš tudi ustvariti videz, da si pošten.“ Danes vidim, da je imel v veliki meri možak prav.

Dekle, ki ne ustvarja videza, da je poštena, bo težko poštena ostala.

Kaj naj starši storimo? Vzga-
jajmo — a ne ko nastane problem mini-mode, marveč s prvim dihom — in še prej...

Še na nekaj naj opozorim. Prililiti otroka, da se bo nosil v popolnem nasprotju z modo je najboljša pot, da ga poženete v nasprotno skrajnost komaj se bo vašega pritiska otresel.

Vzgoja naj prepričuje, svetuje, pojasni in čim redkeje mogoče uka-
zuje in prepoveduje. Včasih je seveda tudi to potrebno, a vendar najbolje obrodi seme, ki je vsejano skozi srce.

DVE VPRAŠANJI O ŽENI

Kako gledate, potem ko ste se praktično vse življenje zanimala za ženska vprašanja, danes na ženo — mater, dekleta — na žensko?

Ni lahko govoriti o današnji ženi, mislim s tem žensko. Saj se je v razmeroma kratkih letih njeno življenje močno spremenilo.

Priznanje enakopravnosti z mo-
žem jo je postavilo poleg njega v široko javno življenje. Na univer-

zah mrgoli deklet, ki se pripravljajo na najrazličnejše poklice. Profesorska mesta, zlasti v srednjih šolah so povečini v ženskih rokah, tudi na univerzi je že precej profesorice. Zdravnice, znanstvenice, inženirke, arhitektinje itd. dostojno tekmujejo s svojimi kolegi. Osebnosti uspehe dosegajo v književnosti in likovni umetnosti.

Lahko rečemo, da ima žena danes močno besedo v vsestranskem javnem življenju in s tem trdimo, da ima tudi velik vpliv na bodočnost. S tem deli z možem veliko odgovornost.

Ali zmore žena, ki ima svoj poklic, vršiti tudi svoje dolžnosti žene in matere?

O tem se veliko piše, mnenja so različna, posebno če analiziramo današnjo mladino. Nekateri trdijo, da žena, ki je v službi, zmore svoje družinske dolžnosti v redu vršiti: odvisno od njene spretnosti, kako si razdeli delo, itd. Ne vem. Pač pa težko verjamem, da bi zmogla mati, ki ima več otrok, v nekaj urah, ko je trudna, dati otroku to kar od nje po pravici pričakuje. Tudi tam, kjer mati skrbno pazi, da jo zanesljiva oseba nadomešča, jo bo otrok pogrešal, in na njegovi notranji rasti se bo to poznalo.

Upam, da bo čas prinesel spremembe, da bo ženi njen službeni čas skrajšan na minimalen, posebno oni, ki ima še majhno deco.

Mlade matere, ki morajo služiti, so prave mučenice ne samo zaradi telesnega napora, bolj jih boli oddaljitve od otroka.

ZLATO VEČNEGA JUDA

Hugo Wast

Šel je dalje po cestah z drugimi vred, počasi, vse do Plaza de Mayo. Trdovratno je vztrajal v svojem upor, čeprav je viharo človeško morje dušilo njegove misli.

Napovedovalec je spregovoril znova:

„V nekaj trenutkih se bo začelo obhajilo. Opominjam in svarim svoje brate, naj se nihče ne približa, da bi prejel telo Kristusovo brez potrebne priprave, ne da bi šel prej k spovedi.“

Začel se je molk, ki se je dvigal do zvezda. Množica je bila ocean globokega, tihega kesanja.

Napovedovalec je klical:

„Ni ga greha, ki ne bi bilo zanj odpuščenja. Za najrazudanejšo grehe, ki si jih more izmisliti človek, za hujše pregrehe, kakor jih more želeti človeško srce, so že dale zaščene Kristusove roke in noge, kdo je bil pribit na križu in je umrl, da bi nas rešil. Kdo bo nocoj tako nespameten, da bi izpljunil Kristusovo kri? Povzdigovanje! Na ko-

lena, bratje, počastimo sveto hostijo!“

Sto tisoči moških so poklekli na tla in se priklonili sveti hostiji, ki se je dvignila na daljnem oltarju.

Drhteči, ognjeviti glas je začel spet opozarjati:

„Ni ga greha, da se ne bi od-pustil. Če se kdo ni utegnil spovedati, lahko to stori zdaj na cesti pri slehernem duhovniku. Po izrednem določilu svete Stolice morejo nocoj vsi duhovniki odpuščati vse, tudi najbolj zadržane grehe. To izredno možnost, ki je ni tako na široko Cerkev še nikdar dovolila, je dala zato, da ne bo nikogar, ki ne bi danes prejel Kristusa, ki je Pot, Resnica in Življenje.“

Ta trenutek je Buenos Aires pokazal čudež, ki je to noč zaznamoval za najbolj čudovito njegovih noči. Videti je bilo moške, ki se so trgali iz vrst in se bližali duhovnikom, ki so korakali med množico. Spovedovali so se kar tam, sredi ceste ali kje ob vznožju stebra ali po vežah

ali po kotih v kavarnah, ali v senci pred izložbami, na kolenih ali stoje. In bilo jih je na tisoče in tisoče, ki so tako izbrisovali svoje grehe.

In Mauricio Kohen je bil eden izmed njih.

Napovedovalec je bil vprav izgovoril Kristusove besede:

„Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj!“

Mauricio je začutil, da ga je prebodel ognjen žarek milosti in zavzdihnil je iz globine razbolelega srca:

„Gospod, pomagaj moji neveril! Tudi jaz bom jedel od tvojega mesa, da ne umrjem...“

Stopil je do duhovnika in se izpovedal pod Cabildskim stebriščem nasproti Plaza de Mayo. Vstal je z objokanim obličjem in šel do tja, kjer so delili sv. obhajilo.

Kakor je naznanil napovedovalec, je tri sto duhovnikov prijelo ciborije s hostijami, posvečenimi pred kratkim na štirih oltarjih na trgu, in začeli so jih deliti.

Ni bilo mogoče dati vsakemu obhajancu cele hostije, ker bi jih ne bilo zadosti. Zato so jih začeli lomiti in deliti po koščkih.

In ker se je človeška reka širila v ogromno daljavo, je mnogo duhovnikov šlo v podzemeljsko železnico. Prvikrat so, kar je svet stal, nosili v teh hitrih in nadvse modernih podzemeljskih vlakih Kruh, ki daje večno življenje. Nihče si ne bi bil nikdar mislil, da bo to kdaj mogoče.

Ob dveh zjutraj je zmanjkalo hostij in treba je bilo brž poklicati

nekaj duhovnikov, da so odmaševali v stolnici in posvetili hostije. Posvetili in razdelili so to noč dve sto devet tisoč svetih kruhov.

Bilo je ob štirih zjutraj, danil se je 12. oktober. A še zmeraj so se ljudje po ulicah spovedovali in hodili k obhajilu na Avenida de Mayo, dva kilometra daleč od enega trga do drugega.

To uro se je Mauricio Kohen umaknil, razsvetljen po novi luči. Čutil je trudno sladkost v obupanem kriku Julijana Odpadnika: „Zmagal si, Galilejec!“

Kajti sladko je priznati zmago ljubezni nad sabo.

XIV.

JAZ BOM UDRL BRONASTA VRATA

Spreobrnitev Mauricia Kohena je vzbudila osuplost v sinagogi, kjer so se takoj zbrali na posvet da ga udarijo s heremom.

„Rodil se je v mesecu švatu, ko je vladal nadangel Gabrijel. Naj bo preklet po tem nadangelu in po vseh angelih, ki so mu poslušni.“

Tamara je zaprla vrata svoje hiše, kakor da ji je brat umrl. Dneve in dneve ni marala dovoliti služabnikom, da bi rekli da je doma, in ni hotela iskati zveze z njim.

Toda pozornost Judov je od tega dejanja odvrnila nekaj drugega.

Zlato, ki je zaradi smrti Julija Rama vrtoglavo poskočilo, se je znova ustavilo ter začelo nezadržno padati.

Vsi Kahali na svetu so se obrnili na buenosaireški Kahal in spraševali, kaj je vzrok za umiranje zlata. Ta boj bi prav lahko bil zgolj Adalidova špekulacija.

Toda v Buenos Airesu ni nihče trgoval niti z malo zlata.

Mauricio Kohen, ki se je odcepil od Meyerbeerov, je pa le hotel vedeti za Adalidove misli in ga je prosil za sestanek.

Adalid se ni več menil za zlato. Njegovi posli so napredovali s trdnim korakom; po drugi strani pa mu je politika jemala ves čas.

Vprav so bile razpisane volitve za predsednika države in on je bil volilni kandidat desničarskih strank. Ljudstvo je vedelo, da je Adalid rešil človeštvo dolgov in vojn.

In ni bilo mogoče misliti, da bi tisti, ki so se okoristili po njegovem zasluženju, oddali glasove nasprotniku.

Blumen pa, ki je bil nasprotni kandidat, je bil čisto trdno prepričan, da bo zmagal on. Razmetaval je milijone za propagando. Sejal je obljubo in vznemirjal državo z neprestano agitacijo. Pri tem so mu pomagale stotine odborov po vseh krajih in tisoči govorniki, ki jih je plačeval, in milijoni letakov, ki so bruhali na argentinsko zemljo poročila, ki jih je krojil Kahal. In vrh vsega je Blumen razglašal vero v splošno volilno pravico, ker je pomnil zadnje besede Elia Silbersteina.

Adalid je sprejel Kohena v banki okrog enajstih dopoldne. Nista bila prijatelja, toda videla sta se pogosto in sta se cenila.

Mauricio je načel vprašanje:

„Kaj mislite o tem padcu zlata? Ali bo samo prehod, kakor je bil prvi?“

Predsednik Južno - amerikske banke je odgovoril odločno:

„Zlato je mrtvo in ne bo vstalo do Antikristovih časov.“

Kohen je ugovarjal:

„Stara cena zlata ni bila umetna. Temeljila je na njegovi bistveni vrednosti.“

„Že vem. Stari gospodarstveniki so nam toliko govorili o bistveni vrednosti zlata. Toda v čem je ta vrednost?“

„V tem, ker je bilo zlato potrebno industriji.“

„To pravijo oni. Res pa je, da so zlato dvajset stoletij uporabljali po vsem svetu v glavnem za denar. To se pravi, zlato je služilo za denar, ker je bilo veliko vredno. Veliko vredno pa je bilo... ker je pač služilo za denar... Ali ne opazite zmotnega kolobarja, v katerem je človeštvo živelo uklenjeno dva tisoč let?“

„Res!“

„Vrednost zlata je bila le v človeški domišljiji ne pa v resničnosti, kakor je na primer vrednost železa ali žita. Dovolj je bilo, da se je razširila po svetu preprosta laž, da je človeštvo opustilo zlato kot vrhovni denar. Zlato je izgubilo devetdeset odstotkov svoje vrednosti. Torej je njegova vrednost bila ustvara, ki se je brž razpršila.“

„Ustvara, ki se lahko obnovi.“

„Ne! Človeštvo ne bo nikdar več tako neopametno. Rešilo se je pred sodka, ki ga je veljal reke krvi in

bolečin brez mere. Zato ne bo padlo drugič v to zmoto, da bi snóvi, katere vrednost se najbolj spreminja, dalo prednost, da postane podlaga za vesoljno denarstvo. Vrednost zlata je spremenljiva, ker je najlažje priti do njega in pa ker znajo ravnati z njim samo...

„Judje!“ je pristavil Kohen in se nasmehnil.

„Tako je! Toda ne vi, ne Meyerbeeri ne boste pri tem poslu, ki ste ga naredili, zgubili ničesar. Zlato ne bo vredno manj, kakor pa ste plačali zanj, ker je to bila njegova industrijska cena. Res pa je, da vam nikdar ne bo več služilo za orodje, s katerim bi vladali krščanskemu svetu.“

„Izraelov Bog je mrtev,“ je pristavil Kohen.

In vrnil se je domov.

Služabnik, ki mu je odprl vrata, mu je izročil dve pismi. Na ovitkih je prepoznal Tamarino in Bertino pisavo.

Služabnik mu je dejal:

„V pisarni vas čaka gospodična Marta.“

Z veselim korakom je Mauricio stopil v tisto pisarno, v kateri je tolikokrat sprejel Blumenovo hčer in ji razlagal skrivnosti iz Talmuda. Koliko stvari se je zgodilo po tistem!

Dejal ji je:

„Ugani, kdo mi piše!“

„Dve ti pišeta,“ je odgovorila Marta in vrgla kratek pogled na ovitka.

„Tamara in...“

„Ona.“

„Da. Katero pismo naj preberem prvo?“

„Njeno.“

Pismo je nosilo naslov ženskega samostana v čilskem Santiagu in je vsebovalo samo vrstico iz Visoke pesmi:

„Jaz sem tista, ki je srečala mir.“

Čez trenutek razburjenega molka je Marta vprašala s sladkim očitanjem:

„Ali si tudi njo učil uživati svete knjige?“

„Da, a tiste čase, ko sem jih še slabo razumel.“

„Poglejva Tamarino pismo.“

„To je prvo sporočilo, ki sem ga dobil od sestre. Njeno molčanje se mi zdi bolj žalost kakor razburjenje.“

Tudi Tamarino pismo ni vsebovalo lastnih besed. Navajalo je vrstice hebrejskega pesnika Haisgarja:

„Gorje! Judova hči se je oblekla v žalost, ker so se raztegnile večerne sence.“

Upaj v mojo dobroto, golobica moja. Vrnil se bom in spet postavil svoj šotor in prižgal svetilko Davida, tvojega kralja. In ko se boš vrnila spet vsa bela, bom premagal zveri, ki čakajo, da bi te požrle, oh lepa moja golobica s sladkim glasom.“

Malo niže je bila vrstica iz Izaija:

„S Siona bo prišla postava in iz Jeruzalema beseda Gospodova.“

„Kaj ji boš odgovoril?“ je vprašala Marta.

Kohen, ki je poznal Stari in Novi zakon tako dobro kakor njegova sestra, ji je rekel:

„Odgovoril ji bo Izaija sam.“

In na list papirja je napisal po
pominu:

„Jaz pojdem pred teboj... Udrl bom bronasta vrata... Dal ti bom skrite zaklade, in skrivna neznana bogastva.“

Zaprle je ovitek, a ga še enkrat odprl ter pristavil močne besede:

„Ljudstvo, ki je blodilo v temi, je zagledalo veliko luč.“

„Kako čudovit je jezik v svetih knjigah!“ je ganjeno vzkliknilo dekle. „Kaj boš odgovoril njej, hčerki ubogega Rama?“

„Poznam cerkvico, kamor je hodila. Tam je Devica, katero je častila in vem, da jo posluša. Pisal ji bom, da obljubljam tej Devici vse rože s Tamarinega vrta, kar jih bo zraslo eno leto, če bo moja uboga sestra zagledala luč, ki sem jo zagledal jaz, luč, ki jo je ves Buenos Aires videl to svetlo pomlad.“

„In zanjo nimaš svete besede?“

„Da, rekel ji bom s sv. Pavlom: 'Več je vredno dajati, kakor jemati'“.

„Torej misliš, da bo ona imela več zasluženja kakor jaz?“

„Mislim, ker si je izvolila boljši del.“

Spet sta umolknila.

Potem je Marta nejevoljno vprašala:

„In če ti bom pisala jaz, ali boš tudi zame dobil katero tako besedo?“

„Piši mi!“

Marta, ki ji je Mauricio večkrat razlagal sv. Pismo je sedla in na-

pisala ljubečo prošnjo iz Salomonove knjige:

„Položi me kakor pečat v svoje srce, kakor znamenje na svojo roko, zakaj ljubezen je močna kakor smrt, ljubosumna kakor požar.“

Kohen se je nasmehnil:

„Komu praviš to? Gospodu, kakor nevesta iz Visoke pesmi, ali meni kot moja nevesta?“

„Gospodu, ki se mu je nekega dne zdelo prav, da me izpusti iz svoje roke, in tebi, ki si bil kriv bolečin ljubosumja.“

„Tu imaš odgovor od Gospoda po Izaijevih ustih: „Za trenutek sem te zapustil, toda z velikim usmiljenjem te sprejem.“

„In tvoj odgovor?“

„Našel sem prav v tej Salomonovi knjigi tako sladke besede, da so s solzami napolnile tvoje oči, ki so sinje kakor morje.“

„Povej mi jih!“

Poljubil jo je in ji zašepetal na uho:

„Če človek kupi z vsem imetjem ljubezen, bo mislil, da ni plačal nič.“

K O N E C

Molitveni namen

Splošni: da bi kristjani z ljubeznijo in dobrim zgledom privedli k spoznanju pravega Boga tiste ljudi, ki še ne poznajo prave vere.

Za Slovenijo: za one, ki so pozabili na Boga.

SVETOVNE NOVICE

Umril je v izseljenstvu

4. aprila t.l. je umrl na kliniki v Münchenu romunski škof Josef Schubert, apostolski administrator škofije v Bukarešti. Je potomec romunskih Nemcev. Pred vojno je deloval med nemško manjšino. Leta 1950 je postal apostolski administrator. Komunisti so ga dvakrat obsodili na do smrtno ječo. Avgusta leta 1964 so mu zapor spremenili v konfinacijo.

Sveto pismo v šolo

List madžarskih pisateljev „Ellet es Irodalon“ je zahteval, naj oblasti uvedejo v šolo kot obvezen predmet tudi nauk o svetem pismu. Brez poznanja svetega pisma ne morejo dijaki priti do pravega razumevanja umetnosti preteklih stoletij ter pra-

vega poznanja razvoja človeške miselnosti in znanosti.

Nova radio postaja

Na Filipinih je začela delovati katoliška radijska postaja „Radio Veritas“. Postavili so jo azijski in avstralski škofje s podporo papeške kongregacije za evangelizacijo narodov in s pomočjo evropskih vernikov, posebno nemških. Radio je najprej oddajal posebno poslanico Pavla VI. filipinskemu ljudstvu.

Protestantske redovnice

Na švedskem, v deželi sv. Brigitte, je po 400 letih, odkar je luteranska reforma zaprla samostane, v zadnjih letih nastala v okviru švedske luteranske Cerkve prva skupina redov-

nic. Imenujejo se sestre Svetega Duha. Sestra Ella Person, organizatorica, je pred začetkom obiskala mnogo katoliških samostanov. Omenjena sestra je dejala: „Imamo tudi Marijino podobo v kapeli. V Mariji gledamo zgled poslušnosti božji volji, zgled vere in ponižnosti.“

Jezuiti ob papežu

Sv. oče je pri avdienci 26 jezuitskim pokrajinskim predstojnikom goreče priporočal, naj jezuitje po svetlu pomagajo vernikom in Cerkvi ostati zvesti Kristusovemu nauku. „Za Cerkev je potrebno, da vztraja pri duhovniškem celibatu,“ je dejal. Družba Jezusova je v zgodovini vedno stala ob papežu. Naj stoji ob njem tudi v sedanjih nevarnih, a tako pomembnih časih.

Dunaj. Člani Katoliške delavske mladine so v mesecu marca obvestili avstrijsko prebivalstvo o katastrofalnem družbenem položaju v Latinski Ameriki. Pod geslom „Latinska Amerika gori“ bodo razlagali, koliko siromaštva je na tej celinii in koliko socialne krivice trpijo množice v nekaterih južnoameriških državah.

München. Predsednik nemških škofovskih konferenc, kardinal Döpfner je povedal, da so nemški škofje sklenili sklicati vsenemško sinodo. „Pokoncilska doba je v vseh škofijah zbudila vprašanja, ki zahtevajo skupen premislek in skupne rešitve“. Skupina škofov bo pod predstvom essenskega škofa Franca

Hengsbacha do jeseni pripravila osnutek in pravilnik dela sinode.

Pariz. Duhovniška družba sv. Janeza Eudesa je postavila v južnem delu Pariza svoj „duhovniški dom“. V njem daje duhovnikom, ki pridejo za nekaj dni ali krajšo dobo v Pariz, prenočišče in vso oskrbo. Poleg skupnih in službenih prostorov je v novi hiši 45 sob za goste.

Varšava. V nadškofovski kapeli je kardinal Višinski posvetil v škofa msgr. Wesolyja iz Rima. Pavel VI, ga je imenoval za pomožnega škofa v Gnieznu, prebival pa bo v Rimu in bo oskrboval kot pomožni vrhovni dušni pastir poljske izseljenice po svetu. škof Rubin, ki je vrhovni direktor poljske emigracije, sam ne zmore več tega dela, ker je tudi stalni tajnik škofovske sinode. Msgr. Wesoly je prebival v Rimu že vrsto let in je bil v času koncila v tiskovnem oddelku načelnik za poljski jezik.

Atene. Nove ustave grške pravoslavne Cerkve, ki jo je pripravil atenski nadškof Hieronimos, ne bodo predložili škofovski konferenci v pretres. Vlada je novo ustavo sprejela in bo začela veljati od 1. marca dalje. Škofje so ustavi nasprotovali. Škofom sedaj ne bo kazalo drugega kot ustavo sprejeti in jo potrditi.

Rim. 28. februarja je umrl v Vatikanu kardinal Gustavo Testa. Pred dobrim tednom prej ga je v starosti 82 let zadela kap. Doma je bil iz Bergama v Italiji in za kardinala

ga je imenoval papež Janez XXII. Deloval je v raznih papeških uradih.

Koumi (Gornja Volta). škofje te srednjeafriške države bodo s 1. oktobrom letos izročili vse osnovne, tehnične in srednje šole državi. Cerkev je vzdrževala te šole, ker je hotela služiti ljudstvu, ga dvigati iz zaostalosti in mu oskrbeti krščansko vzgojo. Zaradi nerazumevanja nekaterih in sumničenja je država ustavila podpore tem šolam, ki predstavljajo tretjino vsega šolstva v Gornji Volti. Ker cerkev ne more nalogati staršem plačevanja šolnine, sama pa drugih sredstev nima, se je morala odločiti za to bolečo rešitev. Državna podpora je služila za plačevanje učiteljstva, za ostale stroške je morala najti Cerkev sredstva na druge načine.

Madrid. španska škofovska konferenca je sestavila za vso španijo enotna pravila za duhovnike-delavce. Duhovniki morajo živeti v skupnostih in se od časa do časa sestajati, da izmenjajo svoje izkušnje in se posvetujejo.

Rim. Ob 30-letnici smrti papeža Pija XI. je list Osservatore Romano zapisal, da je „doba vladanja Pija XI. vredna spomina. To je bil čas obrambe božjih in človeških vrednot pred napadi brezboštva in vsemogočne države.“ Pod Pijem XI. je prišlo do ureditve odnosov med sv. sedežem in italijansko državo. S tem konkordatom je bila ustanovljena suverena papeška država Città del Vaticano.

Slovenec – nadškof in pronuncij na Finskem

Iz Rima je prišla za vse Slovence zelo častna in vesela vest, da je sv. oče Pavel VI. imenoval dosedanjega zastopnika Svetega sedeža pri UNESCO v Parizu msgr. dr. Jožeta Žabkarja za naslovnega nadškofa in mu poveril mesto apostolskega nuncija na Finskem.

Novi slovenski nadškof, ki se je rodil 24. decembra 1914 v Ljubljani, je po očetovi strani Dolenjec, po materi pa Goričan. Klasično gimnazijo je študiral v Ljubljani. Po maturi je odšel študirat bogoslovje na zavod Cannisianum v Innsbrucku. Leta 1939 je bil v Ljubljani posvečen za duhovnika. Njegovo prvo službeno mesto je bilo v zavodu sv. Stanislava, kjer je bil prefekt do začetka druge svetovne vojne, ko so Nemci zavod zaprli. Umaknil se je v Gorico, kjer je bil pol leta kaplan pri slovenski župniji na Travniku. Kasneje je odšel v Rim, končal na gregorijanski univerzi teologijo z doktoratom. Nato je bil najbrž kot prvi Slovenec sprejet na papeško diplomatsko akademijo. Po končani diplomii je bil zaposlen na papeškem državnem tajništvu. Eno leto je bil tajnik nuncija Sigismondija v Kongu.

Leta 1966 pa je postal zastopnik Vatikana pri Organizaciji Združenih narodov za vzgojo, znanost in kulturo (UNESCO) v Parizu.

V zadnjih mesecih je bilo v središnih uradih katoliške Cerkve več novih imenovanj. Namesto umrlega kardinala Bea je sedaj predsednik Tajništva za zedinjenje kardinal Willebrands. Tajnik je p. Hieronim Hamer. Oba imata ista načela, kot jih je izvajal kardinal Bea. — V Tajništvu za nevernike je bil imenovan za podpredsednika msgr. Mauro, ki živi v Rimu, ker je predsednik odbora, kardinal Koenig, na Dunaju. — Za vatikanskega državnega tajnika je bil imenovan francoski kardinal Villot.

Smrt ukrajinskega nadškofa

Pred kratkim je umrl v komunističnih zaporih v Lvovu (Ukrajina) katoliški nadškof vzhodnega obreda Bazilij Welykovski. Je redovnik redemptorist, za škofa je bil posvečen tajno, aretiran je bil letos 29. januarja med obiskom pri bolniku. Ker je ukrajinsko katoliško gibanje v Angliji prepričano, da je nadškof umrl zaradi mučenja v ječi, je vložilo pri Organizaciji združenih narodov (ONU) protestno pismo.

Posrednik pri gverilcih

Venezuelski kardinal Humberto Quintero bo odšel na obisk h gverilcem in skušal doseči pomirjenje med vlado in njimi. Njegovo posredniško vlogo je vlada odobrila. Sprejeli so jo tudi gverilci.

Za velikonočne obrede je sirski pravoslavni nadškof v Mossúlu msgr. Sewerius Zakka Iwas dal na razpolago svojo cerkev katoliškemu sirskega nadškofu msgr. Cirilu Benniju. Pri istih obredih so bili združeni pravoslavni in katoliški škofa, duhovniki in verniki. Katoliško stolnico popravljajo, a tudi sicer je veliko sodelovanja med katoličani in pravoslavni.

Duhovniki in časopisi na Poljskem

kljub komunistični vladi je na Poljskem po drugi svetovni vojni več duhovnikov kot preje. Leta 1967 jih je bilo 17.700, leta 1938 pa 11.200. Bogoslovcev je okoli 4.000, pred vojno jih je bilo 2.500. Katoliška univerza v Lublinu ima štiri fakultete z 79 stolicami. — Katoliška Cerkve na Poljskem ima 1555 knjižnih založb. Samo družba sv. Vojteha je od 1945 do 1965 izdala 5 milijonov in pol verskih knjig. Na Poljskem izhaja 49 verskih listov in lističev v skupni nakladi pol milijona izvodov.

Branili so delavce

Trinajst duhovnikov iz Liege-a (Belgija) je podpisalo odprto pismo za zaščito delavcev. Minister za delo je nameraval s silo zatreti vsako stavko, nasilno vrniti v matične države določene vrste sezonskih delavcev (ni povedano katere) in vzeti delavska dovoljenja otrokom tudi tistih sezonskih delavcev, ki so se že stalno naselili v Belgiji.

novice iz slovenije

Slovenija ima letos 44 novomašnikov. V ljubljanski stolnici je nadškof dr. Pogačnik posvetil v nedeljo, 29. junija, deset diakonov, dva od njih pripadata salezijanski družbi. Mariborska škofija ima letos skupaj 26 novomašnikov, od teh 12 redovnikov, od teh: 4 frančiškani, 5 salezijancev, 2 minorita in 1 lazarist. Mašniško posvečenje so prejeli na treh krajih: na praznik sv. apostolov Petra in Pavla deloma v mariborski stolnici, deloma v župnijski cerkvi v Murski Soboti. Dne 20. julija pa sta prejela v baziliki Marije Lurške v Brestanici ob Savi (nekdaj Rajhenburg) novomašniško posvečenje dva rodna brata Zemljak Branko in Stanislav. Primorske novomašnike — 7 po številu pa je posvetil v Logu pri Vipavi 29. junija škof dr. Jenko.

Nova maša v Novem mestu. Na binkoštno soboto je bil v Ljubljani posvečen v duhovnika g. Cveto Jurak, brat duhovnika g. Jožeta Juraka, ki deluje v Gorici. Posvetil ga je ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič. Nova maša je bila v Novem mestu.

Nova cerkev v Idriji. Še nikdar ni Idrija tako veselo začela Marijinega meseca maja. 1. maja dopoldne je škof dr. Janez Jenko posvetil novo cerkev v čast sv. Jožefu Delavcu. Dolgoletni trud župnika in faranov je bil kronan z uspehom — novo cerkvijo, ki je po lepoti presogla vsa pričakovanja. Drugega maja je bila v novi cerkvi prva birma, v nedeljo, 4. maja, zvečer se je pa začel misijon.

Pevsko slavje v Moravčah. Srečanja pevskih zborov sosednjih župnij postajajo običajen način za medsebojno spoznavanje cerkvenih pevcev. Tudi v Moravčah so se v nedeljo, 4. maja, srečali cerkveni zbori iz Zagorja ob Savi, Ihana, Vač, Vrhpolja, Sv. Križa in seveda tudi iz Moravč.

Prof. Maks Stanonik — umrl. Na praznik sv. Rešnjega Telesa, 13. junija, je umrl prof. Maksimilijan Stanonik, brat župnika Antona, ki deluje v Argentini. — Pogreb je bil 16. junija. Pokopal ga je škof dr. Stanislav Lenič ob asistenci kanonikov: dr. Čepona, msgr. Smerkolja in Kvasa. Na grobu so spregovorili škof Lenič, prof. Gregorič — v imenu učencev, in župnik Franc Dobovšek iz Device Marije v Polju.

Rajni je bil rojen na Trati leta 1891. V duhovnika je bil posvečen leta 1914. Služboval je v Kostanjevici, na Raki, Kočevju in Ljubljani. Bil je tudi prefekt v zavodu sv. Stanislava, pozneje pa več let katehet II. ženske realne gimnazije v Ljubljani. Po letu 1945 je pomagal v dušnem pastirstvu, zlasti v Devici Mariji v Polju in bil pomočnik nadškofijskega arhivarja.

Apostolski delegat v Rimu. Zadnje dni aprila je bil v Rimu apostolski delegat v Jugoslaviji msgr. Mario Cagna. Delegata je sprejel papež. Razgovarjal se je tudi z raznimi voditelji vatikanskih uradov. Menijo, da so se razgovori nanašali na ureditev dalmatinske cerkvene province, na vprašanje na-

slednika kardinala šeperja ter na nadaljnjo poglobitev odnosov med Svetim sedežem in jugoslovansko vlado.

Romanje bolnikov na Brezje. V sredo, 23. aprila, so Marijo Pomagaj na Brezjah obiskali nevsakdanji romarji — bolniki, stari in onemogli kranjske dekanije. Ljubljanski nadškof dr. Pogačnik je somaševal s sedmimi zlatomašniki kranjske dekanije. (vseh je v dekaniji 14). Trije (ščenčurski župnik in dekan Vavpetič, upokojena župnika Časlj in Kraker) so zaradi bolehnosti somaševali kar na svojih sedežih. V kratkem nagovoru je nadškof pozdravil bolnike in jih spodbujal k zaupanju v Mater božjo, ki je Zdravje bolnikov in Srednica vseh milosti.

Dr. Jožef Schöndorfer, mariborski stolni kanonik, je umrl 21. aprila v mariborski bolnišnici. Rodil se je 4. marca 1905 v Starem trgu pri Slovenjem Gradcu. Pogreb je bil 23. aprila. Vodil ga je škof dr. Maksimilijan Držečnik. Ljubljanski stolni kapitelj sta zastopala stolni dekan dr. Anton Čepon in prelat dr. Fajdiga.

MED NAMI V ARGENTINI

Naši srebrnomašniki

11. junija e preteklo 25 let, odkar je rani ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman posvetil v duhovnike med drugimi tudi sledeče, v Argentini živeče duhovnike: dr. Mirka Gogala, Franca Jakoba in Janka Mernika, salezijanca. Istega dne je postal duhovnik tudi g. Jože Jurak, ki je več let deloval med Slovenci v Argentini, sedaj pa pastiruje v Gorici.

Srebrna maša v San Justu

25. maja je bilo v San Justu lepo slavlje: srebrna maša dušnega pastirja g. Janka Mernika SDO.

Bilo je somaševanje šestih duhovnikov: gg. srebrnomašnika, msgr. Antona Oreharja, Ladislava Lenčka CM in Alojzija Tekavca SDB, Franceta Barleta SDB ter Franca Štuheca SDB. Slavnostni govornik je bil msgr. Anton Orehar. Med mašo je

pel pevski zbor iz San Justa, ki ga vodi g. Štefan Drenšek.

Po maši je bila v Našem domu proslava. Na sporedu je bilo petje obeh zborov: otroškega, ki ga vodi gdč. učiteljica Angelca Klanšek in cerkvenega (g. Drenšek), govor predsednika Našega doma g. Petra Čarmana, govor ge. Cvete Brasove in pozdrav otrok. Slavnostni govornik pa je bil g. dr. Jože Krivec. Slavnostnega kosila se je udeležil tudi predstojnik sal. zavoda „Don Bosco“ v Ramos Mejii.

Domobranska proslava

Na narodni vernih duš dan, 1. junija, so se Slovenci s področja Velikega Buenos Airesa že štiriindvajsetič zbrali, da v Slovenski hiši z molitvijo pri maši in z besedo pri proslavi izrazijo spoštovanje in čast padlim domobrancem, katerim slovenski komunisti še niso vrnili dobrega imena niti priznali svojega zločina.

Prireditve je obsegala tri dele: pred spomenikom, sv. maša in odrski del. — Pred spomenikom je govoril predsednik društva Zedinjena Slovenije, ki to proslavo organizira, g. Božo Stariha. Pel je Slovenski pevski zbor Gallus pod vodstvom g. T. Selana. Vojak mornarice, Janez Zorec, je s prijateljem položil venec pred spomenik domobrancev. Posamezne točke je povezoval kulturni referent ZS g. arh. Jure Vombergar.

Sv. mašo je daroval g. msgr. Anton Orehar. Misel pridige je bila: Pomagajmo si: pomagajmo mrtvim, pomagajmo potrebnim in pomagajmo si med seboj v javnem delu.

Scenično komemoracijo za praznik junakov: V Rogu ležimo pobiti, je na besede Jeremija Kalina in s podobami Bare Remec zamislil in pripravil Nikolaj Jeločnik. Recitatorji so bili Nataša Smersujeva, Marjeta Rožanec in Maks Nose. Sodelovali so člani in članice SKAD-a, SDO in SFZ ter tehnični in odrski sodelavci.

Dvorana je bila popolnoma zasedena spodaj in zgoraj. To je lep dokaz, da po skoraj 25 letih močna večina še živo čuti z našimi pomorjenimi domačimi, sorodniki, znanci ali prijatelji.

Praznik presv. Rešnjega Telesa

V nedeljo, 8. junija, je bila v Don Boscovem zavodu v Ramos Mejiji procesija na čast presv. Rešnjejšu Telesu.

Ob 10 je bila koncelebrirana sv. maša, katero so darovali gg. msgr. Anton Orehar, Matija Lamovšek, dr. Alojzij Starc, Jože Škerbec in Jurij Rode. Med mašo je imel g. direktor

priložnostni govor o važnosti presv. Zakramenta v našem življenju.

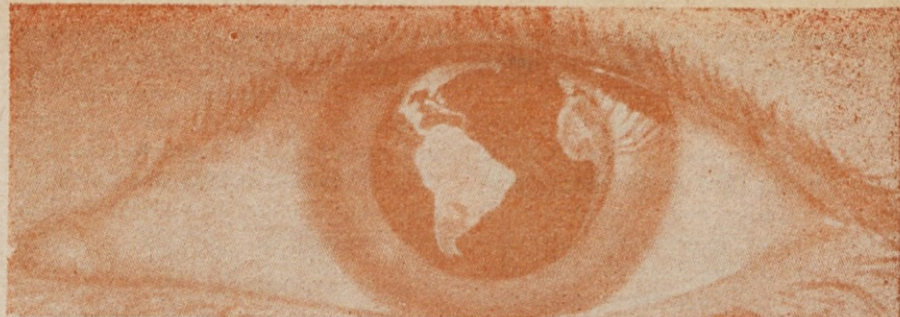
Po sv. maši je bila procesija, med katero je pel pevski zbor „Gallus“ pod vodstvom g. Tineta Selana. Oltarje so pripravili: San Martin-Carpachay, Castelar, San Justo in Ramos Mejia.

Alojzijeve proslava

V nedeljo, 15. junija, je bila v Slovenski hiši otroška proslava ob prazniku sv. Alojzija. Ob 16 je imel sv. mašo g. msgr. Orehar z govorom o smislu za odpovedi že v otroških letih. Po maši je bila vesela akademija, ki jo je pripravila slovenska šola v San Martinu. Veselje na obrazih otrok in rojakov, je bilo zamejše odobravanja in zahvale učiteljem in sodelavcem pri pripravi otrok za nastop. Otroci so nehote na takih prireditvah vez, ki ohranja enotnost vse izseljenske skupine vsaj v območju Velikega Buenos Airesa.

Mendoza — romanje k Mariji na El Challao

Navadno imajo rojaki v Mendози letno romanje k Mariji Pomagaj na Challao na zadnjo nedeljo v maju. Letos so ga imeli en teden prej, 18. maja. G. msgr. A. Orehar je prišel med rojake tri dni prej in imel vsak večer sv. mašo s pridigo kot duhovno obnovo in pripravo na romanje. Kot vselej so se na romanju srečali spet vsi rojaki. Dopoldne so šli romarji peš od vznožja vzpetine do cerkve, tam je bila sv. maša in popoldanska pobožnost s petimi litanijami in blagoslovom. Vse romanje je prepletalo mogočno ljudsko petje.

SLOVENCİ PO SVETU

Slovenski novomašnik v Rimu. Na belo nedeljo je bil v Rimu posvečen v duhovnika frančiškan p. Viktor Papež. Novo mašo je pel 14. aprila. Rodil se je 20. maja 1943 v Dobletini, župnija Nazarje v Savinjski dolini. L. 1958 je vstopil k frančiškankom v Novem mestu. Po 3. letniku bogoslovja je šel nadaljevati študij na frančiškansko univerzo sv. Antona v Rimu. K novi maši 14. aprila je prišla iz Slovenije skupina romarjev, ki jih je Pavel VI. sprejel v posebni avdienci. Lansko leto je pel novo mašo v domači župniji novomašnikov brat Matej. Pri posvečenju in na novi maši so bili tudi rimski Slovenci.

Nadškof Pogačnik obiskal Francijo. Ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik je obiskal rojake v Franciji. 1. maja se je udeležil romanja v Habsterdich v Lotaringiji, kjer se je zbralo okrog tisoč slovenskih romarjev. Pri nadškofovi maši v Parizu pa je bilo petsto Slovencev. V

pridigi je zagotavljal, da Cerkev v domovini misli na Slovence v tujini. Dajal je tudi smernice za krščansko življenje, ki ga je treba ohraniti, gojiti in poglobiti v okolju, v katerem živimo. Poudaril je pomen evharistije in delo Sv. Duha v vsakdanjem življenju, ko Cerkev sama hodi skozi krizo notranje rasti.

Koncert v Gorici Zveza slovenske katoliške prosvete v Gorici je zaključila letošnjo prosvetno sezono s koncertom, ki je bil v nedeljo 15. junija v Katoliškem domu. Nastopila sta mešani pevski zbor „Lojze Bratuž“ in moški zbor „Mirko Filej“ in sicer prvi s sedmimi, drugi pa z osmimi pesmimi iz zakladnice slovenske zborovske pesmi.

Blagoslovitev krstnega kamna na Kontovelu. V nedeljo 15. junija je škofov vikar msgr. L. Škerl blagoslovil nov krstni kamen na Kontovelu in ob tej priliki govoril o pomenu vere v današnjem času.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, R. Falcón 4158, Bs. As.

Reg. de la Prop. Intel. N° 843.966.

Tiska Vilko SRL., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Bs. As.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019, Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slov. pisarna, Baragov dom, 6304, St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

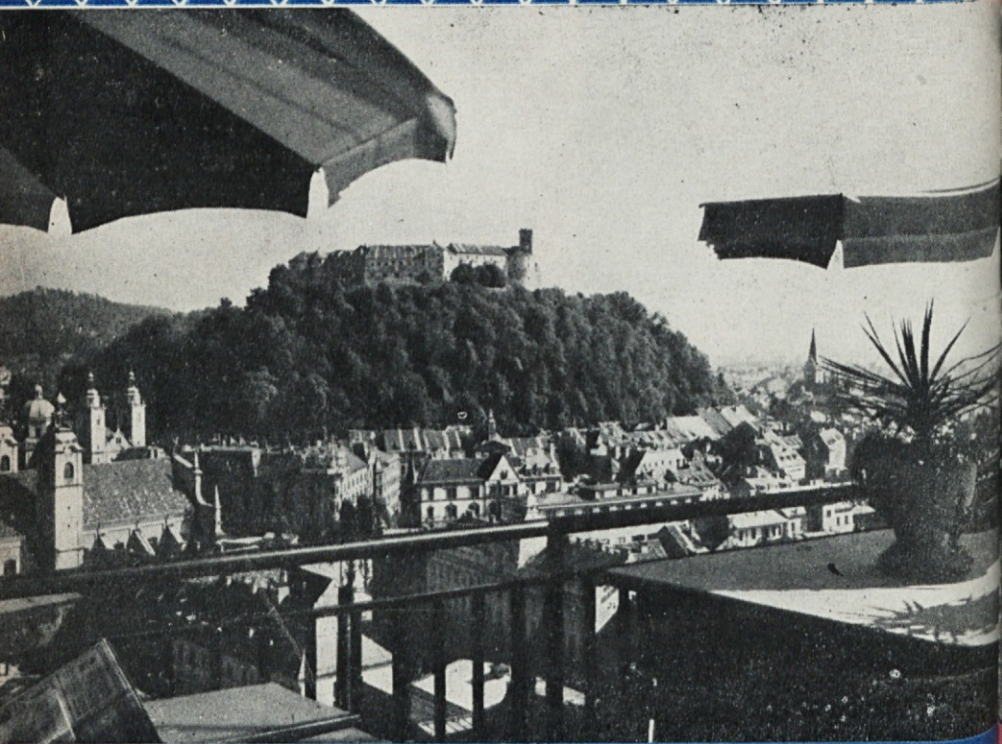
Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah 2.300 pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; druge protivrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA na naslov: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Naslovna stran: Brezje — slovenska božja pot —
dom Marije Pomagaj, kraljice slovenskega naroda
Zadnja stran: Ljubljana — slovenska prestolnica
— sedež slovenske metropolije